

(Kort bemærkning).

Jan Kørpke Christensen (FP):

Jeg synes, det er vigtigt, at vi debatterer denne her sag, der er så vigtig. Og jeg må bare sige til fru Pia Kjærsgaard, at Fremskridtspartiet faktisk har henvendt sig i dag og bedt om at være med på denne dagsorden. Det har man så ikke ønsket fra Dansk Folkepartis side, og det er også helt o.k., det er fair nok, men sådan forholder det sig.

Og bemærkningen om, at det kun skulle være halvanden time, vi besøgte grænsepolitiet, synes jeg er helt ude på et sidespor. Det tror jeg slet ikke fru Kjærsgaard ved noget om. Det er således, at vi faktisk har brugt en del tid på kontakt med grænsepolitiet, og det er helt fair, og det er fint, som fru Kjærsgaard også siger.

Jo flere mandater, der står bag og dæmmer op for de åbne grænser, desto bedre er det. Så det er absolut ingen kritik, og sådan må det ikke forstås, tværtimod. Jeg synes bare, vi skal forholde os til virkelighedens verden og til, hvordan det er foregået reelt. Derfor sagde jeg, at når denne diskussion gjaldt hele landet, så burde vi erkende, at vi måske havde taget fejl, og have sagt, at der skulle være en folkeafstemning for hele landet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om de stillede forslag om motiverede dagsordener finde sted i morgen.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Forespørgsel nr. F 60:

Forespørgsel til statsministeren og erhvervsministeren:

»Hvilke konkrete planer har regeringen for at nedbringe det administrative »bøvl«, som hvert år koster danske virksomheder mange milliarder, og med hvilke øvrige initiativer vil regeringen fremme »mere omsorg og mindre emsighed« i forhold til borgerne?»

Af Mimi Jakobsen (CD), Torben Lund, (S), Pia Larsen (V), Pernille Sams (KF), Kjeld Rahbæk Møller (SF), Bjørn Elmquist (RV), Kirsten Jacobsen (FP), Frank Aaen (EL), Kristian Thulesen Dahl (DF) og Jacob Haugaard (UP).

(Forespørgslen anmeldt 9/4 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 16/4 97).

Begrundelse

Mimi Jakobsen (CD):

Når samtlige partier i dag eller i aften står bag forespørgslen til statsministeren og erhvervsministeren om de administrative byrder for danske virksomheder og en debat om statsministerens udtryk fra åbningstalen om mindre emsighed, mere velfærd, så er det jo først og fremmest glædeligt, fordi der øjensynlig er en bred forståelse af, at der er behov for at tage endnu et tag på det her område.

I betragtning af det fremskredne tidspunkt og den relativt sluttede kreds, der er til stede her, kan man måske også fristes til en lille smule selverkendelse og sige, vi måske i virkeligheden også har medvirket til det alle sammen.

For det er vel sådan, at uanset hvilken regering, uanset hvilken opposition, så har vi haft berettigede og begrundede krav hver især. Vi har haft politiske prioriteringer, som sagde, at der skal betales skat, og det kræver reguleringer og kontrol og indberetninger. Vi vil ikke have socialt snyd, og det kræver kontrol, indberetninger og reguleringer. Der skal tages hensyn til miljøet, og det kræver kontrol og indberetninger og reguleringer og arbejdsmiljø osv. osv.

Vi kan ikke være enige om alle politiske prioriteringer, men har dog fra tid til anden medvirket med brede flertal til at øge bøvlet eller de administrative byrder og indberetninger.

Vi vil også have retfærdighed og har vel efterhånden vænnet hinanden til, at millimeterretfærdighed nu er det bedste. Vi vil have orden i sagerne ned til den mindste detalje, vi vil have

viden, vi vil have indseende i, hvordan det går rundt omkring, vi kræver oplysninger, og vi kræver kontrol, også ned i de meget små ting.

Både politikere, befolkning, presse og embedsmænd har vel i virkeligheden stået sammen om disse krav, og derfor har vi fået mange love og regler og indberetninger og kontroller, og derfor håber jeg, at debatten i dag også kan afspejle, at ingen sådan rigtig har patent på forsyndelserne, og ingen har rigtig patent på de gode gerninger, når det drejer sig om den årelange debat om byrderne og de komplicerede love og regler.

Vi har kaldt det mange ting undervejs. Af og til hedder det afbureaukratisering, så hedder det behov for lovpause, deregulering, modernisering, regelsanering. Der er ikke rigtig nogen af ordene, der er nye, men jeg er sikker på, at vi alle er spændte på at høre regeringens bud på, hvordan vi kommer videre, og hvordan får vi taget nogle tag på det her område. Og i hvert fald vil jeg gerne understrege min glæde over, at så mange partier i dag har sluttet op blandt forespørgerne.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Mere omsorg og mindre emsighed har jeg ved flere lejligheder sagt. Jeg synes ikke selv, den ledetråd er så ringe, når det handler om det offentlige forhold til borgere og erhvervsliv. Mange projekter er blevet sat i søen, og som fru Mimi Jakobsen så rigtigt sagde det, har vi nok en slags fælles skæbne på det her felt, både når det gælder belastningerne, og når det gælder forsøgene på at forenkle og gøre regelsættet antalsmæssigt mindre.

På det allerseneste har regeringen igangsat et, synes jeg selv, ambitiøst projekt for hele den offentlige sektor, som vi har kaldt »Større kvalitet i velfærdssamfundet«. Jeg synes egentlig selv, vi har et godt udgangspunkt, et udgangspunkt, hvor vi kan konstatere, at Danmark har en offentlig sektor, der kan måle sig med de bedste i verden. De næsten 800.000 offentligt ansatte gør en stor indsats og leverer en god service til borgerne og til virksomhederne. Det bekræfter også forskellige undersøgelser, vi har i den offentlige sektor.

Omvendt er det lige så klart, at ting kan gøres bedre og kan gøres enklere. Man mindes næsten den gamle, meget populære sang: Det er ikke

måden, de gør det på, det er netop måden, de gør det på. Nej, den er for kompliceret i dag, kan jeg mærke. Jeg trænger også til lidt regelforenkling. Og så står der her i mit manuskript, at det ikke må blive en sovepude.

Det må være en ambition hele tiden at sørge for at gøre tingene bedre, rette fejl og mangler og sætte ind dér, hvor der er behov. Det har borgerne og virksomhederne krav på. De har berettigede forventninger til, at kvaliteten af de ydelser, de modtager fra det offentlige, bliver bedre.

Hvis man så prøver at dele i hvert fald mit bud op i, dels hvad der ligger i kortene i forhold til borgerne, og dels hvad der ligger i forhold til virksomhederne for det fremadrettede, vil jeg godt først opholde mig lidt ved borgernes berettigede forventninger, som jo på en række felter også falder sammen med virksomhedernes. Kan vi klare det? Er vi efter alle de erfaringer, vi har, alligevel for ambitiøse? Er det virkelig sådan, at fordi et samfund bliver mere og mere kompliceret, så kan vi ikke håbe på og arbejde med held for forenklingen af reglerne?

Hvis jeg skal svare, synes jeg, at vi finder et opmuntrende svar i det arbejde, den tidligere erhvervsminister har gjort for regeringens vedkommende og for vores alle sammens fremtids vedkommende. Det viser, at det kan lade sig gøre. Jeg synes, vi har et lyspunkt i debatten her i de senere år. Det har vist sig, at vi kan gøre ting enklere, det har vist sig, at vi kan samle nogle regler til gavn for borgere og for virksomheder.

Nu har vi så udgivet endnu en pjeces fra regeringen. Farven kan man have mange meninger om, men indholdet er ikke til at tage fejl af. Det, vi stiller i udsigt her, er, hvad man turde kalde indlysende selvfølgeligheder, men som alligevel alene af den grund, at vi tager det op, ikke er det.

Vi taler om en høflig og hensynsfuld optræden over for borgerne. Vi taler om, at borgerne skal inddrages mere i beslutningerne om deres sags gang, og de skal orienteres bedre om, hvad vi kan forvente, og hvad de kan forvente af sagsbehandlingstid.

Vi sender også orienteringer ud senest den 1. juni i år, fordi Folketingets Ombudsmands kompetence fra den 1. januar er blevet udvidet til både at omfatte primær- og amtskommuner. Det er jeg godt tilfreds med. Jeg regner med, at Folketingets Ombudsmand også dér vil vise stort engagement.

Så vil regeringen bede statslige og kommunale myndigheder om at gøre det klart over for borgere og virksomheder, hvor lang deres sagsbehandlingstid kan forventes at blive – altså hvis man ikke kan svare, skal man i hvert fald kunne byde på, hvor længe der går, inden man svarer. Klar besked om ventetider. Det er helt nødvendigt, at borgere og virksomheder ved det, så de kan planlægge. De skal vide hvornår – det turde være en menneskeret.

Regeringen lægger således ikke op til, at alle offentlige institutioner skal halvere deres sagsbehandlingstid her og nu, men regeringen lægger op til at informere borgere og virksomheder bedre og direkte gå til sagen og give tid og give orientering.

Der er ikke tvivl om, at institutionernes ventetider går i den rigtige retning, dvs. nedad. Vi vil gerne, at det skal gå stærkere, men det, vi kan gøre her og nu, er slet og ret at føre ikke en ny regelbestemt statistik, men en statistik over de enkelte institutioners sagsbehandlingstider, stille spørgsmål til de enkelte om, hvorfor det går den gale vej, hvis det gør det, og hvorfor de er ringere end tilsvarende institutioner et andet sted.

Vi vil simpelt hen gøre sagsbehandlingstider til et fast element i direktørkontrakter, der indgås med topchefer i den offentlige sektor, og sørge for, at det indgår som et værdifuldt element i det at kunne lede i dagens og i fremtidens Danmark.

Vi vil drøfte med kommunerne, hvordan vi kan etablere en vejviserfunktion i kommunerne, så vi kan finde hen til det præcise sted i den kommunale forvaltning, hvor vores sag kan blive behandlet. Vejviserfunktionen vil være et vigtigt supplement til den service, Statens Information yder.

Jeg har med disse få stikord blot villet gøre opmærksom på, at komplekset altså også omhandler – som også forespørgerne er inde på – både virksomhederne og den enkelte borger.

I forhold til erhvervslivet er målet selvsagt lige så ambitiøst. Aftalte tidspunkter, rimelige tidsfrister, ordentlig, sikker og målrettet sagsbehandling, forståelig og hurtig information og rådgivning, medbestemmelse og valgmuligheder. Væk med uklarheder, forkerte beskeder, dobbeltarbejde og skemavælde.

Tænk engang, vi kender det jo godt selv. Jeg var forleden på besøg på et AMU-center, et arbejdsmarkedsuddannelsescenter, og jeg kom til at spørge om, hvordan det nu var med spør-

geskemaer, som eventuelle ansøgere skulle udfylde, dels virksomhederne og dels den enkelte. Jeg fik udleveret et 6½ sider langt spørgeskema, tæt beskrevet med små spørgsmål, man skulle have briller på for at læse.

Det slog mig, at hvis det menneske, der skulle have sådant et kursus på AMU-centret, overhovedet var i stand til at udfylde det skema, var vedkommende overkvalificeret til selv kurset. Så der er altså meget, vi kan gøre – lidt sat på spidsen – og meget mere vi kan gøre end det, vi gør i dag.

Jeg vil godt nævne to konkrete eksempler, hvor jeg ser – ud over det, jeg ved erhvervsministeren vil komme ind på – nogle behov foran mig. Det ene er det udadvendte i forhold til hele øststøtteområdet. Regeringen har nu igangsat en samlet oversigt/analyse af, hvad gør vi egentlig. Og der er jo, kan jeg sige, næsten ikke det ministerium i dag, der ikke har en aktivitet i gang i hele Østersø- og øststøtteområdet, fra Boligministeriet til Energiministeriet til Miljøministeriet til Skatteministeriet til Trafikministeriet. Samtlige ministerier i det store og hele har aktiviteter i gang.

Det, jeg ville se som en naturlig ekstra forlængelse, når det arbejde forhåbentlig snart er afklaret, er at give virksomhederne et tilbud, jeg egentlig ikke tror de kan afslå, nemlig den tanke, at de ved at henvende sig til én serviceskranke kunne få adgangsveje til at søge nye markeder på Østeuropasiden, som ville gøre det nemmere at arbejde.

Det andet eksempel, jeg vil nævne, er på indenrigsfronten – og dog – nemlig det nye Fødevareministerium, som jeg har store forventninger til, hvor jeg håber, at vi fra at bevæge os fra fem forskellige love til én lov og fra et sæt af bekendtgørelser til et meget mindre antal kan formindske hele regelsættet til glæde for erhvervslivet og til glæde for ikke mindst forbrugere.

Kort sagt: Jeg er selv ganske glad for dagens debat og det initiativ, der er blevet taget. Vi er i krydsfeltet mellem det generelle kvalitetsarbejde og erhvervslivets vilkår i samspillet med det offentlige.

En lillebitte parentes: Når nu initiativtageren, synes jeg, på velkendt generøs vis sagde, at vi alle i virkeligheden er lige gode om det her, vil jeg godt nævne en part til, vi heller ikke må glemme, dels når vi skal fordele årsager, og dels når vi skal fordele ansvar, men også fremtid:

Organisationerne har nu også lidt indflydelse på de mange regler, vi har. Det gælder både den ene og den anden og den tredje organisation. Har regeringen nu husket, har Folketinget nu erindret at tage hensyn til denne eller hin millimeter i dette eller hint lovkompleks?

Også dér må vi sige til vores organisationer: Okay, vi går gerne i spidsen i Folketinget på tværs af partierne, men så må I også hjælpe lidt til, og det uanset om det er en fagbevægelse, en industriorganisation, en landbrugsorganisation eller en anden interesseorganisation.

Spørgsmålet om lettelse af virksomhedernes administrative byrder har længe været regeringens mærkesag – én af dem, og det er det fortsat. Som jeg sagde det: Især den forrige erhvervsminister, fru Mimi Jakobsen, har for et par år siden kastet sig ud i kampen mod bøvl, og det har givet sig udslag i en række gode initiativer, som har ført til en hel del administrative lettelse for virksomhederne. Faktisk står vi nu i den situation, at vi har gennemført de allerfleste af de konkrete forslag, fru Mimi Jakobsen lagde på bordet dengang.

Men vi er lige så klar over, som den nye erhvervsminister har understreget over for mig, at en række nye initiativer, der kan lette virksomhedernes byrder og forbedre samspillet med det offentlige, nu skal på vej. Det gælder bedre udnyttelse af informationsteknologien, så vi kan sikre, at erhvervslivet i Danmark får mindst – og jeg understreger mindst – lige så gode, ja, helst bedre betingelser end i de andre lande.

Også her er der noget ekstra, vi kan gøre, fordi vores styrke – og nogle gange også vores svaghed, men oftest vores styrke – er de mange små og mellemstore virksomheder, og det giver os et bevægelsesfelt på informationsteknologiområdet, vi skal udnytte aktivt og dynamisk. Erhvervsministeren, der skal stå i spidsen for det arbejde, vil selvsagt gøre status over, hvor langt vi er nået, og redegøre for de nærmeste initiativer, vi vil tage op.

Selv vil jeg godt på regeringens vegne understrege, at vi lægger op til et bredt samarbejde om forslagene, og vi inviterer alle partier her i Tinget til at komme med yderligere forslag, så vi igen finder nye veje til forenkling, til samling af regler, som samtidig selvfølgelig respekterer, at vi skal være her alle sammen, og at vore love fortsat skal fungere.

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil gerne indlede med at takke initiativtageren for, at vi får denne debat. Selv om det er på et noget sent tidspunkt af dagen, mener jeg, at det er rigtigt og vigtigt at tage en debat om dette emne, der er utrolig betydningsfuldt for mange danske virksomheder. Så det vil jeg gerne sige tak for.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi har en debat fra tid til anden i Folketingssalen om emnet lettelse af administrative byrder eller bøvl for mindre virksomheder, om ikke andet så for at holde dampen oppe hos os alle sammen og selvfølgelig ikke mindst hos os i regeringen.

Det er da også et næsten enigt Folketing, der igennem de senere år har bakket op omkring regeringens indsats for at lette de administrative byrder for de mindre virksomheder. Det er regeringens agt at fortsætte arbejdet, forstærke indsatsen for at lette de administrative byrder. Regeringens arbejde på dette felt er naturligvis som på andre felter baseret på en dialog med dansk erhvervsliv. Det er regeringens agt at fortsætte dialogen med erhvervslivet om, hvordan vi bedst kan lette de administrative byrder på en fornuftig måde.

Det er jo ingen kunst at slynge om sig med ufinansierede skattelettelser som en mulighed, hvorpå man kan lette administrative byrder. Det kan vi alle sammen gøre uden anstrengelse. Det, der er kunsten, er selvfølgelig at finde rimelige velfunderede administrative lettelse, der også er økonomisk ansvarlige.

Det offentlige skal naturligvis høre på, hvad dansk erhvervsliv siger, hvad erhvervslivet melder, men erhvervslivet skal naturligvis også høre på synspunkter fra os og fra den offentlige sektor. Erhvervslivet og den offentlige sektor er ikke hinandens modsætninger, men hinandens forudsætninger. Det tror jeg der er en bred erkendelse af i Folketinget.

Og derfor er det på mange måder en balancegang at finde ud af, hvilke konkrete administrative byrder det er, vi skal fjerne, eller hvilke administrative byrder det er, vi under ingen omstændigheder vil fjerne. Der er nogle administrative byrder, som vi ikke kan/skal fjerne.

Lad mig nævne dem, der er med til at sikre, at vi har etisk forsvarlige regnskaber, at der aflægges regnskaber, der forhåbentlig helst er rensset for ulovlige aktionærlån, som blot ét af de områder, hvor vi stiller ganske barske krav til virksomhederne, og hvor vi også kontrollerer virksomhederne som et element, der ikke kan fjernes.

Målet er naturligvis ikke at afskaffe reglerne for blot at afskaffe reglerne, men det er regeringens mål at lette de administrative byrder, så erhvervslivet får et sæt klare, effektive spilleregler at arbejde efter.

Min forgænger som erhvervsminister, fru Mimi Jakobsen, har gjort et godt, stort stykke arbejde for at nå frem til målet og har gjort store fremskridt, og hun kunne som erhvervsminister fremvise en lang række flotte resultater af sin indsats. De sidste års indsats for at lette de administrative byrder har givet håndgribelige og konkrete resultater.

Jeg kan sende et notat om disse notater punkt for punkt med administrative lettelser, gebyrfjernelser. Det er en lang, lang, lang liste, som medlemmerne af Folketingets Erhvervsudvalg kunne have nytte af at stifte bekendtskab med. Det er en ret imponerende liste i virkeligheden.

Det sidste års indsats har taget udgangspunkt i regeringens handlingsplan fra december 1995. Regeringens handlingsplan omfattede en lang række forslag til at lette de administrative byrder for danske erhvervsvirksomheder. Handlingsplanen var resultatet af en omfattende dialog med organisationer og med virksomheder og fulgte tæt op på de forslag, der var lagt frem fra erhvervslivet.

Udmøntningen har, som jeg nævnte før, været en succes. Næsten alle de fremlagte ideer er realiseret. Det siger sig selv eller i hvert fald næsten sig selv, at det fortrinsvis er de små og mellemstore virksomheder, som er bebyrdet af administrative forpligtelser. Blandt resultaterne fra de sidste år vil jeg især fremhæve to områder, der har lettet livet for den del af dansk erhvervsliv.

Regeringen har for det første fjernet unødige og uhensigtsmæssige regler og forenklet to lovkomplekser, der har stor betydning for de mindre virksomheder; dels anpartsselskabsloven, der er forenklet, og nu stiller færre krav til de mindre virksomheder. Det sker bl.a. ved at nedsætte kapitalkravet til 125.000 kr. og ved at forenkle reglerne om selskabets interne forhold. Dels er årsregnskabsloven forenklet, så flere virksomheder får lettet deres administrative byrder. Reglerne om regnskabsafleggelse for små og mellemstore virksomheder er forenklet. Det er vigtige ændringer.

For det andet har regeringen fjernet 31 gebyrer og afgifter, der var til gene for især mindre virksomheder, og lad mig give et par eksempler på, hvilke gebyrer vi taler om.

Det er bl.a. gebyrer for levnedsmiddelkontrol, et provenutab på 74 mio. kr., årsafgift for anpartsselskaber til ca. 23 mio. kr. og gebyrer for gods- og buskørsel til ca. 16 mio. kr. I alt har vi fjernet afgifter og gebyrer til en værdi af mere end 220 mio. kr.

Ud over det har vi fritaget 4.000 mindre virksomheder for at indberette til EU's statistik, Eurostat. Ca. 40.000 virksomheder slipper i 1997 for at foretage en månedlig indberetning af CPR-numre for ansatte til Told og Skat.

Hertil kommer, at regeringen under den forrige erhvervsministers ledelse har etableret et testpanel med 200 virksomheder, som vurderer de administrative konsekvenser af nye lovforslag, der har væsentlig betydning for virksomhederne. På den måde får vi også et pejlemærke for, hvorledes nye regler bebyrder erhvervslivet med eventuelt nye administrative byrder.

Regeringen agter at fortsætte indsatsen for at lette de administrative byrder, så vi når nogle resultater, som både kan ses og mærkes. Regeringen vil arbejde på at finde nye veje. Hvordan kommer vi fremad, så det kan mærkes, så det kan ses? Det er regeringens opfattelse, at vi skal udnytte informationsteknologien fuldt ud.

Regeringens strategi bygger på det faktum, at op imod 70 pct. af alle danske virksomheder i dag bruger edb, og der kommer hele tiden flere til. I virkeligheden er der mange flere danske virksomheder, som bruger edb, som bruger informationsteknologi, end gennemsnittet er i Europa. Vi ligger ca. 10 gange bedre med anvendelsen af informationsteknologi, edb, i små og mellemstore virksomheder end Europa som helhed.

10 gange flere danske virksomheder benytter til daglig edb i deres virksomhed end gennemsnittet for europæiske virksomheder. Vi er altså i virkeligheden et skridt foran, og hvorfor så ikke sørge for, at vi beholder det forspring, bevarer det forspring, styrker det forspring?

Informationsteknologien er kommet for at blive. Det er en relativt billig måde at anvende moderne teknologi på. Der er stadig flere, der bruger den, og Internettet skal ikke bare være et slagord. Internettet er med stor hastighed ved at blive en del af virksomhedernes hverdag, og det skal vi naturligvis udnytte. Det er imponerende, hvad Internettet kan, og jeg kan anbefale, at man prøver det.

Regeringen sætter derfor nu en handlingsplan i gang, der skal sikre, at alle indberetninger til det offentlige inden 3 år kan foretages elektro-

nisk. Indberetningerne skal kunne foretages via EDI eller via Internettet.

Regeringen foreslår, at der i 1997 afsættes 30 mio. kr. til at gennemføre de fornødne pilotprojekter, der skal finde frem til de bedste informationsteknologiske løsninger. Vi skal finde den IT-strategi, som passer bedst til de små og mellemstore virksomheder. Vi skal finde en strategi, der skal udarbejdes i et samarbejde mellem de myndigheder, som har brug for oplysninger fra erhvervslivet. Her har problemet måske nok været, at myndighederne har fokuseret for meget på deres egne behov for oplysninger og for lidt på, hvordan virksomhederne nemt tilgængeligt kan udnytte den informationsteknologi, der er til rådighed, til at indberette til de pågældende myndigheder.

Vi har foretaget en kortlægning af hele området for indberetninger, og denne kortlægning giver os et ganske godt fingerpeg om, hvor det er, vi skal sætte ind for at nå de bedste resultater. Regeringen agter at sætte ind på tre områder, der dækker lidt over 60 pct. af de ressourcer, som virksomhederne anvender på at indberette til det offentlige.

Det handler om tre hovedområder: For det første regnskaber, for det andet løn og ansatte og for det tredje omsætning og produktion. Målet er, at de myndigheder, der skal have oplysninger fra virksomhederne på de samme områder, sætter sig sammen og gennemgår indberetningerne. Målet for den indsats, som regeringen nu sætter i gang, er, at virksomhederne fremover kun skal indberette én oplysning én gang. Vi skal have elimineret dobbeltindberetninger.

For indberetninger ud over de tre indsatsområder går vi i gang med at etablere Internetløsninger, og også på det område vil der ske en koordinering. Målsætningen er at skabe én fælles indgang, dvs. en hjemmeside, en homepage for de indberetninger, der går fra erhvervsvirksomhederne via Internettet til de offentlige myndigheder.

Jeg forsikrer Folketinget, at det vil give store administrative lettelser. Jeg er godt klar over, at der mange, der vil sige, at nu er vi trætte af at høre om alt det her med informationsteknologi og alle disse nye muligheder, for der er stadig væk virksomheder, som ikke benytter informationsteknologien.

Mit budskab er, at flere virksomheder kan benytte edb, flere virksomheder vil benytte edb, og hvis vi kommer fornuftigt i gang med strate-

gien, vil det gå meget hurtigere, og det vil forhåbentlig gå, som dengang dansk erhvervsliv tog dankortautomaterne i brug: Ikke så snart var det startet, før næsten alle havde den moderne teknologi. Vi vænnede os til at bruge den moderne teknologi både som forbrugere og som virksomheder.

Naturligvis skal vi ikke alene satse på informationsteknologien. Det skal også være lettere at være virksomhed, hvis man stadig væk baserer sine indberetninger på papir. Der skal stadig væk arbejdes for, at indberetningerne bliver betydelig lettere at gå til, det skal være lettere at udfylde blanketterne, men det skal også være sådan, at de mange små og mellemstore virksomheder og de helt små virksomheder, der bruger en bogholder eller en revisor til at udføre det praktiske arbejde, selvfølgelig også kan bruge IT-løsninger, fordi revisoren har adgang til dem, er bekendt med dem, bruger dem til daglig, eller fordi bogholderen, der er hos virksomheden nogle få timer ad gangen, bruger dem.

Statsministeren knyttede en bemærkning til organisationernes rolle og ansvar. Jeg tror, vi alle sammen kan bekræfte, at organisationerne måske ofte har det ligesom folketingsmedlemmerne: måske skal vi også gribe i egen barm og sige, at en gang imellem finder regeringen frem til ordninger, som måske ikke er de mest tilgængelige for virksomhederne.

Vi skal alle sammen bestræbe os på at blive bedre, men organisationer spiller naturligvis en stærk rolle, fordi organisationerne er dem, vi inddrager i begyndelsen af arbejdet. Det er organisationerne, som kan give et konstruktivt medspil, fordi vi formoder, at de kender virksomhedernes dagligdag og ved, hvor skoene trykker.

Jeg synes, vi i høj grad skal bruge organisationernes viden, og vi skal også anvende de gode råd, som organisationerne kommer med. Men jeg kunne nu godt forestille mig, at organisationerne var lidt mere udfarende, for en masse organisationer organiserer jo en lang række små og mellemstore virksomheder.

Det, der undrer mig, er, at en lang række af de organisationer, der organiserer handelsvirksomheder, servicevirksomheder, fremstillingsvirksomheder – små virksomheder – ikke sætter et beredskab eller et system eller en forretning op, der sørger for at tage sig af de administrative byrder, som mange af de små virksomheder har. Langt de fleste virksomheder er tilsluttet en eller anden organisation eller en a-kasse.

Det kan undre, at man ikke lærer af landbruget. Landbruget er jo fantastisk gennemorganiseret og selvfølgelig også gennemorganiseret, når det handler om at sørge for at tage sig af landbrugsbedrifternes administrative bøv. For 7.000-8.000 kr. kan landbrugsvirksomhederne få klaret deres administrative bøv hos et rådgivningscenter. Jeg mener, at der her virkelig er erfaringer at trække på, og det kan undre, at nogle af de større eller mindre erhvervsorganisationer ikke følger op på et sådant glimrende, lettilgængeligt, åbenlyst eksempel.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at regeringen som sagt har gennemført en lang række lettelse af administrative byrder for dansk erhvervsliv, og særligt de små virksomheder har fået forbedret deres vilkår for at drive forretning. Vi skal fortsætte, og vi skal benytte den moderne teknologi, selv om nogle kan blive træt af at høre om moderne teknologi hele tiden, men den er kommet for at blive, og den skal udnyttes.

Endelig skal vi naturligvis være i dialog med erhvervslivet. Vi skal høre på erhvervslivet, erhvervslivet er udgangspunktet, men erhvervslivet skal naturligvis også høre på myndighederne. Dialog betyder, at man taler sammen, at man hører på hinanden. Regeringen er bestemt lydhør over for ethvert konkret, konstruktivt forslag til lettelse af administrative byrder, der måtte blive fremlagt.

Jeg ser også meget frem til, at oppositionen her i salen bidrager med konkrete, konstruktive forslag. Der skal blive taget vel imod dem, hvis det ikke bare drejer sig, om jeg så må sige, om ufinansierede skattelettelser. Dem kan vi alle sammen komme med, og dem kan vi alle sammen holde lange taler om. Problemet er, når vi skal gøre politikken ansvarlig, når den skal finansieres.

Men konkrete, brugbare og konstruktive forslag skal blive overvejet i en konstruktiv ånd, og jeg vil opfordre enhver, der har eventuelle forslag at bidrage med, til at lægge dem frem, og så kan jeg love, at vi vil se positivt på forslag, som fremsættes også her i Folketingssalen.

Forhandling

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne takke statsministeren og erhvervsministeren for besvarelser, som jeg synes afspejlede både forståelse for problemernes omfang og også en klar vilje til at gøre noget ved det.

For CD er der, som statsministeren også betone det i sit indlæg, to sider af samme sag. Der er for det første forholdet til borgerne, forholdet mellem borgeren og samfundet, borgeren og det offentlige, og det synes jeg statsministeren fint antydede.

Det er ikke nogen nem sag, men CD betragter det faktisk som på kanten af et samfundsproblem, at vi har fået sendt signaler til borgerne om, at vi ikke bare kan forholde os til grundelementerne i velfærdssamfundet, som jeg i virkeligheden tror, at 99 pct. af danske borgere er enige i.

Jeg tror, de aller-, allerfleste danske borgere er enige i den solidaritet, der ligger i, at vi i fællesskab ordner problemer for hinanden, at vi splejser via skatten, og ja, den er lidt høj, men hvis man så til gengæld mærker, at man har et velfungerende samfund, der er der, når man har brug for det, tror jeg også, at de allerfleste kan affinde sig med det.

Problemet er så dette paradoksproblem, der går ud på, at vi er enige i grundprincipperne, men udformningen af velfærdssamfundet begynder at give denne knagen i fugerne, en træthed over, at velfærdssamfundet ikke er der, når vi har brug for det. På masser af områder ønsker borgerne mere velfærd, bedre service: når den gamle mor ikke kan få en plejehjemsplads, når kollegaen ikke kan få en operation, men skal på venteliste, osv. osv., og så er det, man bliver forbandet på det her velfærdssamfund og siger: Her går jeg og betaler min høje skat, og så er de der ikke, når jeg virkelig har brug for dem.

Og så er der på den anden side detaljerne, som man jo også hører mange borgere hæfte sig ved igen og igen: de små modregninger på 20 kr. i varmhjælpen, hvis man af en eller anden grund har haft lidt ekstra i indtægt, se, det kan de rende og interessere sig for.

Skatteministeren er nu på vej med nogle begrænsninger i personalegodterne, altså frynsegodebeskatningen, men hvad har vi ikke hørt indtil nu om en smule kaffe på arbejdspladsen, eller om man nu havde spil på computeren, eller om man nu fik en parkeringsplads stillet til rådighed et eller andet sted? Småligheden er noget af det, som jeg tror, at folk er ved at reagere voldsomt på.

For på den ene side siger man altså: Når jeg har brug for velfærdssamfundet, får jeg et halvslasket håndtryk. Når jeg ikke har særlig brug for det, kan de blande sig i min dagligdag ned i

mindste detalje. Kunne de dog ikke beskæftige sig med det, der er alvorligt? Mere velfærd og lidt mindre emsighed, som statsministeren udtrykte det i åbningstalen i oktober.

Jeg tror, det er ved at blive et problem, for jeg frygter selv som varm tilhænger af grundprincipperne i velfærdssamfundet, at solidariteten, som det hele er bygget op omkring, begynder at smuldre. Så er det, man føler, at det knager, så gider man ikke have noget med det at gøre, og så er det, man klarer sig selv eller forsøger at mingelere den.

Der er navnlig én problemstilling i forbindelse med det med borgerne, som jeg gerne ville trække frem, for jeg kan ikke i denne taletid nå det hele igennem, selv om det er utrolig interessant. Jeg tror, vi er mange herinde, der i mange år har troet, at når vi havde lavet en lov og vi havde været nede i detaljerne og sørget for under udvalgsbehandlingen at få dækket det område ind, så noget, som vi ikke havde været opmærksomme på, kom med, og når vi så fik det vedtaget, havde vi gjort vores arbejde godt. Så kom vi ud med en lov, som var utrolig kompliceret, utrolig detaljeret, og så troede vi, at vi havde sikret retssikkerheden for de svageste.

Jeg er virkelig kommet alvorligt i tvivl om, om det er rigtigt. Jeg er selv ved at vende det om og sige: Retssikkerhed for de svageste får vi den dag, loven er så forståelig og reglerne så klare, at den svage kan forstå, hvad der er vedkommendes ret, og når man ikke deponerer sin retssikkerhed hos en sagsbehandler eller i et skuffecirkulære, som økonomiudvalget har fremsat ude i kommunen.

Jeg tror, vi skal til at tænke om og lade være med at tro, at vi med meget detaljerede regler gavner de svageste. Jeg tror, det er ved at blive sådan, at det er de stærkeste, det er dem, der er vel skåret for tungebåndet, dem, der er frække oppe i socialforvaltningen, der kan snakke sig igennem til det, de nu har brug for, og de svage må melde pas. Det kan ikke være det, vi ville med den lovgivning.

Så hele balancegangen hedder: Hvordan kan vi forenkle og styrke retssikkerheden for de svageste og give dem mulighed for at gennemskue, hvad der er deres ret, og hvad der er deres pligt, og så samtidig have regler, som selvfølgelig også tilgodeser andre borgere?

Man taler så meget om lovens åg, men man glemmer jo nok en gang imellem, at et åg i virkeligheden er noget, der fordeler byrder, og ikke noget, der tynger ned. Vi skal have love, vi skal

have regler. Det er det, et samfund er bygget på, for den stærkeste skal ikke bare puffe den svage omkuld, men vi har gjort det så detaljeret, at vi i virkeligheden er ved at nå dertil, at kun den stærke, den veltalende og den halvfrække kan komme til og komme igennem.

Vi udsender også signaler om mistillid til borgerne. Jeg kan stadig ikke forstå, at vi udsætter nogle af de svageste borgere for en kamp for de mest elementære ting. En skleroseramt ung pige, der sidder i kørestol, skal have en ny kørestol. Hun lider af en livsvarig, uhelbredelig sygdom, men skal hun have en ny kørestol, skal hun først til sin praktiserende læge, som henviser til speciallægen, måske videre til sygehuset for endelig langt om længe at få den fornyede erklæring på, at hun stadig lider af sklerose. Ja, det gør hun, for hun kan ikke komme sig. Men hele den mistillid, der ligger i, at der nok er én her, der er ude på at score en ny kørestol – jeg tror, den unge pige ville være lykkelig, hvis hun kunne smide den ud af vinduet!

Og hele dette signal om, at man skal kæmpe sig frem til de mest elementære ting, er et dårligt signal, for hvis vi når dertil, at borgerne betragter det offentlige som hovedfjenden, har vi ikke meget velfærdssamfund eller velfærd i det hele taget tilbage; så får vi nogle massive sammenstødsproblemer i vores ellers homogene samfund.

Det problem er ikke nemt at løse, sagde statsministeren mellem linjerne, og det er jeg fuldstændig klar over. Af samme grund er det heller ikke omfattet af den dagsorden, som jeg nu om lidt vil vende tilbage til, og at det ikke er med, ved jeg at der er nogle der beklager, men det er altså ikke nemt at formulere en dagsorden om det.

Men jeg vil gerne understrege, at det også i forholdet mellem det offentlige system og borgerne er utrolig væsentligt, at vi kan bevare den solidaritet, vi gerne vil, for at samfundet overhovedet kan fungere.

I forhold til virksomhederne tror jeg det er nemmere – ikke at det er nemt, vil jeg gerne understrege, men her er det altså nemmere – at tage fat, fordi det er mere konkret og vi ved, hvad det er, virksomhederne igen og igen og ikke mindst de små erhvervsdrivende bøvlere med, om man nu kan lide udtrykket eller ej, men som de altså klager over, og det er de mange love og regler, som de ikke når at sætte sig ind i, og det er indberetningerne, som mange gange, således som statsministeren redegjorde

for det her, er så komplicerede, at man er nødt til at have en revisor til hjælp, og det kan ikke være rigtigt.

Det kan være rigtigt, at man skal have en revisor til hjælp, når man skal aflægge sit regnskab, men det kan ikke være rigtigt, at man skal have en revisor til hjælp for at udfylde et oplysningsskema til det offentlige, for så spørger vi for meget og for dårligt.

Og kontrollen burde man i den grad omprioritere ved at gå efter det alvorlige, gå efter synderne, dem, der virkelig overtræder reglerne, og som en gang imellem slipper meget nemt, og så en gang imellem lukke det ene øje over for de virksomheder, der altid har orden i sagerne, altså en differentieret kontrol.

Og der er gebyrerne, som blev nævnt tidligere af erhvervsministeren, og hvor det jo ikke bare er et spørgsmål om penge, men også om småbeløb, som man skal huske at indbetale og trække fra i regnskabet, med omkostninger og alt det, der følger med. Fire, fem, seks gange skal man beskæftige sig med et girokort på f.eks. 127 kroner og 40 øre, eksklusive moms!

Det er vigtigt, at vi tænker bredere og også tænker på, hvad det er, der skal til, for at vi fremover kan få bedre love ikke bare på erhvervsområdet, men i det hele taget, og hvad det er, der skal til, for at en regel kan være entydig og langt bedre forståelig for både borgerne og erhvervslivet.

Jeg vil i øvrigt gerne undskylde den forsynelse, jeg gjorde mig skyld i ved at glemme organisationerne, og det ligger mig egentlig uendelig fjernt at glemme organisationerne, når det drejer sig om at opfinde bøv, for organisationerne vil også gerne have orden i sagerne og skal altid lige have rettet nogle små detaljer.

Og jeg er ganske enig med både statsministeren og erhvervsministeren, så med den velvilje, der er, tror jeg, vi må kunne stille nogle bindende mål op som et resultat af denne debat, for vi ved jo, at der kan siges meget om det – det har jeg selv lige demonstreret, og dér vil andre sikkert gøre mig følge – men vi ved også, at ord gør det ikke, og at det er en opgave, der er op ad bakke, og at det derfor gælder om, at vi i denne sag i fællesskab sætter os nogle veldefinerede mål, som vi senere kan vende tilbage til.

Og på den baggrund skal jeg på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, SF, Det Radikale Venstre, Fremskridtspartiet, Centrum-Demokraterne, Dansk Folkeparti og hr. Jacob Haugaard fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Folketinget pålægger regeringen hvert år – og første gang ved slutningen af folketingsåret 1997-98 – at fremlægge en rapport, der belyser, hvilke love og regler med konsekvenser for de administrative byrder for erhvervslivet, der er indført/afskaffet i samtlige ministerier,

- med virkning fra folketingsåret 1997-98 at lade samtlige relevante lovforslag indeholde en opgørelse af, hvor meget administrativt mer-/mindrearbejde loven og de efterfølgende regler giver virksomhederne i lighed med de erhvervsøkonomiske, miljømæssige og provenumæssige konsekvenser samt
- senest 1. november 1997 at fremlægge konkrete forslag til initiativer, der kan nedbringe virksomhedernes omkostninger til det administrative »bøv!« bl.a. gennem
- en reduktion af love og regler,
- en reduktion og forenkling af indberetninger til det offentlige,
- at tilskynde virksomhederne til mere egenkontrol og de offentlige myndigheder til mindre detailregulering,
- en kortlægning af gebyrer, der især belaster mindre virksomheder,
- et udredningsarbejde, der beskriver, hvorledes man kan skabe bedre og mere forståelige love og regler.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 92).

Første næstformand (Ivar Hansen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden. (Se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår herefter i forhandlingen.

Jacob Buksti (S):

Diskussionen om virksomhedernes administrative byrder er på mange måder overordentlig relevant og vedkommende, men har også elementer, der grænser til det absurde og det politisk demagogiske.

Derfor er det også godt, at vi får denne debat her i dag, så der måske kan blive skabt lidt mere klarhed og lidt mere overblik over udviklingen og oversigt over begreberne med hensyn til, hvad det egentlig er, vi taler om.

Og jeg er sikker på, at alle partier her i Folketinget er enige om, at man ikke skal gennemføre unødvendige love og holde liv i overflødige regler, men det, der er pointen, er, at der ikke

altid er politisk enighed om, hvad der er unødvendigt eller overflødig.

Og jeg er også sikker på, at alle er enige om, at det såkaldte bøvl skal nedbringes. Problemet er blot, at det ikke er helt klart, hvad det består i, og hvorledes man skal afveje bøvlet i forhold til de mange positive virkninger, der kan være knyttet til det både for erhvervslivet og for samfundet.

Samtidig er det absurd at forestille sig, at Folketinget skulle vedtage love og regler, som hverken har konsekvenser for erhvervslivet eller for samfundet som helhed, for hvorfor skulle man i så fald vedtage dem?

Problemet i forbindelse med debatten om virksomhedernes administrative byrder er imidlertid, at ofte anses enhver regulering og en hvilken som helst regel som en byrde, og at diskussionen dermed har det med at afspores i en fuldstændig hovedløs debat om en total deregulering og indførelse af det, som nogle kalder for minimalstaten.

Indførelse af love og regler er jo normalt et resultat af en politisk proces og dermed af forskellige politiske vurderinger, og de samme forskelle vil derfor naturligvis også gøre sig gældende i vurderingen af de mulige konsekvenser.

Spørgsmålet om de administrative byrder er derfor ikke noget absolut i en eller anden objektiv forstand, men derimod en politisk størrelse, både når det gælder vurderingen af plusser og minusser.

Mange love og regler forpligter således virksomhederne til at udføre en række administrative arbejdsopgaver. De skal f.eks. aflevere årsregnskab og opfylde visse krav med hensyn til deres ansvarlige kapital, og disse regler er velbegrundede og ofte gennemført i Folketinget med meget brede flertal. Og i et moderne samfund som vores er der behov for regler, for reglerne er med til at sikre virksomhedernes eksistensgrundlag.

Der er også regler, der fremmer visse virksomheders afsætningsmuligheder, og der kan være tale om at skabe lige konkurrence på markederne, sikre indtægtsgrundlaget for staten eller regulere f.eks. genteknologien.

Og lovgivningen skal ud over at være enkel og gennemskuelig også sikre, at vi overholder vores forpligtelser over for de kommende generationer. Vi kan f.eks. ikke stifte stor statsgæld og forurene miljøet, uden at det efterlader en gæld til de næste generationer.

Erhvervslivets udgifter til nye love skal derfor ses i en større sammenhæng end den kortsigtede privatøkonomiske.

Selv om en del love og regler medfører administrative byrder, kan de således ofte indebære store fordele for virksomhederne såvel på kort som på lang sigt.

Det kan derfor ikke være et mål i sig selv at reducere antallet af love og regler; men unødvendige og overflødige regler må naturligvis afskaffes.

Samtidig kan nogle regler være svære at forstå eller være udformet på en sådan måde, at de er unødigt komplicerede og vanskelige at forstå, hvorfor der hele tiden kan være behov for at gennemføre forenklinger, ligesom det i et dynamisk samfund altid vil være vigtigt at holde øje med, hvilke regler der bliver forældede, og som derfor må afvikles eller ændres.

Men for at det kan ske på en fornuftig og seriøs måde er det vigtigt, at man forsøger at gøre sig klart, hvori problemerne består, og af hvilken karakter de er, ligesom man også må se det i forhold til de positive konsekvenser og de videre samfundsmæssige hensyn.

Det er således vigtigt at notere sig, at undersøgelser har vist, at omkring 70 pct. af virksomhedernes omkostninger i forbindelse med nye regler er engangsomkostninger, og at man derfor bør være varsom med hyppige revisioner af lovgivningen, ligesom ændringer her i sagens natur ikke vil kunne afhjælpe de administrative byrder. Men på andre områder er det vigtigt at lovgivningen løbende tilpasses.

Undersøgelser viser også, at virksomhedernes administrative omkostninger ved f.eks. at foretage indberetninger til det offentlige for næsten 40 pct.s vedkommende vedrører skattemæssige forhold og for ca. 25 pct.s vedkommende ligger inden for Erhvervsministeriets område. Og Arbejdsministeriets område tegner sig for små 10 pct., mens Miljø- og Energiministeriet tegner sig for ca. 5 pct. af de samlede omkostninger for virksomhederne.

Og hvad er det så for regler, der især opleves som belastende? Det er årsregnskabsloven, momsloven, skattekontrolløven, kildeskatteløven og indberetningerne til Danmarks Statistik – som hovedregel til særdeles velbegrundede formål.

Generelt kan de administrative byrder opdeles i tre kategorier: oplysningspligt til det offentlige og indførelse og administration af nye regler og love samt betaling af forskellige gebyrer.

Derfor er det i sagens natur disse ting, man især må interessere sig for, og ikke mindst under den nuværende regerings ledelse blev der især med CD's deltagelse sat ekstra gang i arbejdet med de administrative lettelser for virksomhederne.

Startskuddet lød i 1995, og siden er der gennemført flere forenklingsspakker og iværksat en række initiativer for at følge udviklingen op, således som erhvervsministeren netop har redegjort for, og fra Socialdemokratiets side venter vi os meget af denne indsats.

Men uden en tæt dialog med de berørte grupper og erhverv går det ikke, for forudsætningen for, at komplicerede og uforståelige regler kan gøres enkle og lethedterlige, og for, at unødvendige regler kan afskaffes, er, at der er et tæt samarbejde mellem erhvervene og de politiske og administrative myndigheder, og ansvaret herfor er ikke blot det politiske systems; erhvervene må selv spille aktivt med og opbygge egne branchemæssige løsninger og serviceforanstaltninger til gavn for ikke mindst de små og mellemstore virksomheder. Erhvervsministeren har peget på landbruget som et eksempel i denne forbindelse.

Og i et samfund som det danske med den erhvervsstruktur, det har, og med den globale sammenhæng, det indgår i, er et åbent samarbejde og samspil mellem det private og det offentlige en afgørende forudsætning for en fornuftig udvikling.

Den skarpe grænsedragning mellem det offentlige og det private bør derfor oplødes, så man ikke oplever hinanden som modsætninger, men som samarbejdspartnere, og det gælder både for det private og for det offentlige – med det ansvar for begge parter, som følger heraf, ikke blot for erhvervslivets udvikling, men for hele samfundets.

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg allerførst rose CD's leder, fru Mimi Jakobsen, for at have taget dette initiativ, for jeg synes, det er et godt initiativ, og vi har brug for alle initiativer i den retning.

Jeg vil også gerne sige et enkelt pænt ord til regeringen og til statsministeren, for jeg synes, det var et godt eksempel, statsministeren bragte frem fra sit besøg på et AMU-kursus. Jeg kunne bare godt ønske mig, at statsministeren havde lidt mere tid til at besøge lidt flere virksomheder og få lidt flere af den slags eksempler, for når jeg hører erhvervsministeren fortælle om, hvor godt

det går, og holde sit indlæg her under overskriften: Her går det godt, så lad os bare komme videre, så må jeg altså sige, at det ikke er det, vi andre oplever, når vi besøger virksomheder, og ikke den udvikling, vi andre oplever, når vi besøger repræsentanter for dansk erhvervsliv, for de føler ikke, at det går godt.

Og jeg står her med en undersøgelse, som er foretaget af Dansk Handel og Service, og som viser, at næsten 60 pct. af virksomhederne føler, at de administrative byrder er steget meget under statsministerens ledelse, og så føler jeg, at vi har en regering, der helt åbenbart ikke tager denne sag alvorligt. Og jeg må sige, at når jeg har haft lejlighed til at dykke lidt ned i, hvad der egentlig er foregået, og hvordan realiteterne ser ud, må jeg også give dem ret i, at vi har en regering, der helt åbent erkender, at den forøger de administrative byrder.

Og ikke nok med det, den har endda besluttet sig for at fortsætte med denne erhvervsskadelige virksomhed, selv om statsministeren og skiftende erhvervsministre har sagt igen og igen, at man vil det modsatte.

I Venstre er vi glade for, at vi i 1995 fik regeringspartierne med på et ønske fra os om at reducere de administrative byrder som et led i finanslovaftalen, og vi var tilfredse med, at den daværende erhvervsminister tog dette punkt alvorligt; men vi lagde altså heller ikke skjul på, at vi savnede de øvrige ministres opbakning – jeg kunne sige i særlig grad miljø- og energiministerens, men jeg kunne faktisk nævne flere.

For at kunne reducere de administrative byrder er det jo nødvendigt at vide, hvor store de egentlig er. Derfor syntes vi, det var en god idé at lade et privat konsulentfirma finde ud af, hvor stort byrdernes omfang var.

Opgørelsen kom fra konsulentfirmaet Arthur Andersen lige før jul sidste år, og den viste, at der er tale om en belastning på 22 mia. kr. om året, et beløb, der er næsten lige så stort som det, der kommer ind i erhvervsskatter, et beløb, der svarer til 2,3 pct. af bruttonationalproduktet, næsten hele vores vækstprocent.

Men ikke nok med det, opgørelsen viste også, at der i de sidste 12 måneder var sket en yderligere stigning på 400 mio. kr. Hermed havde regeringen altså dokumenteret to ting:

For det første, at dansk erhvervsliv er pålagt en meget, meget stor offentlig administrativ byrde, formentlig blandt de største i Europa. Den svarer faktisk til prisen på en Storebæltsforbindelse hvert år.

For det andet fik vi konstateret, at regeringen havde forøget de administrative byrder med ikke mindre end 400 mio. kr. de sidste 12 måneder, altså efter at man i finansloven havde lovet det modsatte.

Men det allerværste, det allerværste er næsten, at man burde kunne forvente, at den regering, hvis statsminister her for et øjeblik siden sagde, at dette er regeringens mærkesag, med sådan en rapport i hånden ville stoppe op og vende udviklingen i den modsatte retning.

Men hvad skete der? Få dage efter, at denne rapport blev offentliggjort lillejuleaften, så væltede det ud med nye byrder, som skulle have virkning fra den 1. januar. Og her den 1. april kom der endnu en bølge: nye regler for indeholdelse af A-skat, lønmodtagerbidrag, feriegodtgørelse, månedlige arbejdsgiverbidrag på 0,19 pct. af feriegodtgørelse osv., osv.

Det hedder i øvrigt i vejledningen, at der ved beregning af A-skat af feriegodtgørelse gælder særlige regler for lønmodtageres fradrag, og jeg citerer: »Hvis ferieberegningen foretages for en hel måned, skal der anvendes et fradrag, der svarer til 3,25 dages fradrag.«

Dette er blot en enkelt lille smagsprøve på, hvad man byder håndværkeren, bagermesteren, vognmanden og alle de nystartede selvstændige virksomheder. Der er måske ikke noget at sige til, at vi nu er det land i hele Europa, hvor færrest starter selvstændig virksomhed. Der er måske ikke noget at sige til, at 60 pct. af de nystartede bukker under efter mindre end fem år, hvilket er væsentlig flere end i de lande, vi normalt sammenligner os med. Og der er måske heller ikke noget at sige til, at der siden statsminister Nyrup Rasmussens tiltrædelse i gennemsnit er blevet mere end 1.000 færre selvstændige hvert eneste år. Hvem sagde foregangsland?

Efter Venstres opfattelse viser denne udvikling, at vi har en regering, som ikke ønsker at gøre noget alvorligt ved dette problem. Tværtimod erkender regeringen helt åbent, at den forøger de administrative byrder, og at den vedbliver med det.

Virksomhederne belaster i dag deres omkostninger og deres konkurrenceevne med en månedsløn til bureaukrati for hver fem fuldtidsansatte. Siden statsministeren kom til, er vores konkurrenceevne forringet med over 6 pct., og en stor del har at gøre med udregning, grønne afgifter, besvarelse af statistikkemaer osv., osv.

Lad mig bare give et enkelt eksempel – hvis jeg må påkalde mig statsministerens opmærk-

somhed bare et lille øjeblik. Jeg står her med en timeseddel fra den første måned, hvor statsministeren var statsminister, en enkel lille seddel med lønrelaterede poster på ATP, ferieløn osv.

Hvordan ser sådan en timeseddel ud i dag? Ja, de poster, som er lønrelaterede, er tredoblet i statsministerens regeringsperiode. Nu kan de ikke stå på én seddel, nu har vi tre sedler med alle disse oplysninger om lønmodtagerne, som skal indgives af den enkelte erhvervsdrivende. Det viser, hvordan byrderne er steget og steget. I dag er der over 15 forskellige lønrelaterede poster, og det er altså det, virksomhederne oplever som deres hverdag, i modsætning til det skønmaleri, vi hørte for et øjeblik siden.

Efter Venstres opfattelse er det helt i orden – og vi er oven i købet glade for det – at CD rejser denne her debat i dag, for der er brug for den. Jeg synes også, det er fint, at vi vedtager en fælles dagsorden, selv om den kun bringer os et meget, meget lille skridt i den rigtige retning. Vi mener nemlig, at vi efter de seneste års erfaringer med en række af regeringens ministre med føje kan sige, at det næppe kommer ret mange erhvervsdrivende til gode.

Efter vores opfattelse skal der tages meget mere håndfast fat om denne sag. Derfor har vi i første omgang taget et overordnet initiativ sammen med Det Konservative Folkeparti om et beslutningsforslag, som snart kommer til behandling her i salen.

Det vil senere blive fulgt op af en række mere konkrete forslag, hvor vi i særlig grad vil lade os inspirere dels af erhvervslivet selv, dels af den udmærkede redegørelse, som Konsulentfirmaet Arthur Andersen har afleveret til regeringen, og som forhåbentlig endnu befinder sig i skrivebordsskufferne hos de relevante ministre.

Vi håber, at der ved denne lejlighed vil være en vilje til at tage nogle flere skridt i den rigtige retning, den retning, som alle taler om, men som desværre kun meget få tager alvorligt, sådan som initiativtagerne til denne debat har gjort det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, Venstres ordfører gjorde meget ud af at understrege, at vi har en regering, som ikke tager de her problemer alvorligt. Så må jeg bare konstatere, at vi tilsyneladende også har en opposition, der heller ikke tager disse problemer alvorligt.

Man kan jo blive helt blød om hjertet, når man hører hr. Svend Erik Hovmand stå her og referere undersøgelser. Jeg vil da gerne korrigerer hr. Svend Erik Hovmand på et enkelt punkt, nemlig med, at det ikke er Konsulentfirmaet Arthur Andersen, der har lavet begge undersøgelser. Den ene undersøgelse af lovgivningen om virksomhedernes omkostninger er lavet af Erhvervsministeriet. Det er dér, de 400 mio. kr. kommer frem. Nu ved jeg ikke, om hr. Svend Erik Hovmand har haft tid til at læse undersøgelsen, men jeg vil da gerne citere lidt fra den. Der står nemlig i heri:

»Virksomhederne er imidlertid kun blevet bedt om at vurdere, om de nye love koster dem mere eller mindre administrativt arbejde. De fleste love har en lang række positive konsekvenser for samfundet, som virksomhederne ikke er blevet bedt om at vurdere.«

Og så vil jeg også til hr. Svend Erik Hovmands oplysning sige, at det er jo en skam, at vi i dette land har en tradition for at vedtage mange ting med brede flertal, for det er faktisk sådan, at af de love, hr. Svend Erik Hovmand her taler om, som denne forfærdelige regering har gennemført – det er 26 i alt, som har konsekvenser her – har Det Konservative Folkeparti stemt for de 22 og Venstre for de 13. Så der er altså god grund til at spørge Venstres ordfører om, hvad det egentlig er, Venstres ordfører mener kan forenkles. Er det årsregnskabsloven, som tegner sig for 20 pct. af det her, og som Venstre selv stemte for? Hvorfor kom beklagelserne ikke dengang?

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg var lidt ked af at høre, at hr. Svend Erik Hovmand syntes, at den foreslåede dagsorden, som hr. Svend Erik Hovmand selv er medforlagsstiller til, kun bragte os et lille skridt fremad.

Jeg vil gerne fremhæve en kvalitet ved den dagsorden, som jeg tror er meget vigtig: Jeg tror faktisk ikke, der er nogen embedsmænd, politikere eller andre, der sidder og laver disse regler eller krav om indberetninger, krav om oplysninger, for at genere virksomhederne. Jeg tror, man gør det, fordi man ikke får opmærksomhed omkring, at dette kostede en, to, tre, fire timers arbejde ude i virksomhederne.

Og dér er værdien i, at der nu ved samtlige relevante lovforslag skal opgøres, hvad det koster i administrative byrder for virksomhe-

derne, for at gøre opmærksom på, at det har sine omkostninger. Vil vi betale dem, fordi vi vil et eller andet politisk, så kunne man måske overveje at slække på et andet krav eller at gøre tingene på en anden måde, så bøvlet blev mindre. Det er jo kvaliteten ved, at der bliver sat fokus på det her.

Og så bliver jeg endnu mere bedrøvet, når jeg allerede i eftermiddags kunne læse en pressemeddelelse fra hr. Hovmand om, at det var en dårlig dagsorden, for den var jo ikke engang fremsat endnu. Det blev jeg meget ked af.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg allerførst sige, at jeg i og for sig ikke synes, at dagsordenen er dårlig eller ringe eller forkert. Jeg synes måske, den skulle have været lidt skrappere – det tror jeg også jeg fik sagt til fru Mimi Jakobsen – men o.k., den er et skridt i den rigtige retning.

Nej, det, som bekymrer mig, er, at vi har en stribe ministre, som ikke tager denne sag alvorligt. Det har vi igennem de sidste fire år oplevet det ene eksempel på efter det andet. Så beslutter man, at nu skal man holde igen, og hvad sker der så? Dagen efter kommer der en bølge af nye byrder, som man lægger på det private erhvervsliv. Så kommer der nye regler for ATP, så kommer der nye grønne afgifter osv., osv.

Jeg tror ikke, der er ret mange private virksomheder, der føler, at disse festtaler i de sidste fire år har givet dem ret mange forenklinger. I hvert fald kan man sige, at de undersøgelser, der er lavet, f.eks. den, jeg refererede til fra Dansk Handel & Service, viser, at de fleste virksomheder føler, at det stadig væk går i den forkerte retning.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg bliver nødt til at spørge hr. Svend Erik Hovmand, om han virkelig mener, at Venstre og De Konservative så har taget det her alvorligt, eller om de festtaler igennem de sidste fire år, som hr. Svend Erik Hovmand refererer til, er dem, han selv har holdt.

Hvordan kan det være, at man, dengang de borgerlige var ved magten i ti år, hvor man altså havde muligheden for virkelig at gennemføre forenklinger, var i stand til at forøge antallet af love og regler i det her land med 20 pct., hvis disse forenklinger er så fantastisk afgørende for hr. Svend Erik Hovmand, som han står her og siger?

Og hvad er det i årsregnskabsloven, som hr. Svend Erik Hovmand mener er overflødig? Hvad er det i ferieloven, som hr. Svend Erik Hovmand mener er overflødig? Er det det, at arbejdsgiverne i stedet for at beholde pengene skal give dem til lønmodtagerne, sådan at det er bankerne, der skal forvalte dem? Er det det? Så har jeg en fornemmelse af, at arbejdsgiverne vil synes, de får et likviditetstab, som måske kompenserer lidt for bøvlet.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Nå ja, lad mig bare sige til hr. Buksti, at når jeg er bekymret for regeringens vilje til at gøre noget på det her område, så kan jeg bare hen-vise til, hvad der er sket i det sidste par år.

Se f.eks. på, da man besluttede sig for at ned-sætte testpanelet, hvor de ministre, som havde lovgivning med erhvervsrelevans, naturligt burde gå ind og deltage aktivt. Hvor var erhvervsministeren og miljø- og energiministeren? Han skulle slæbes til truget; jeg tror, der gik næsten et år, før han overhovedet indvilgede i at deltage.

Jeg kunne også sige en masse ting om de forskellige belastninger. Nu nævner hr. Buksti årsregnskabsloven, men vi kan også tage Danmarks Statistik. Altså, når man som elektriker skal udfylde et skema med 99 spørgsmål, som kræver en revisoruddannelse, så er det altså gået alt for vidt, og derfor bliver mange af disse spørgeskemaer udfyldt som tipskuponer i stedet for en seriøs udfyldelse af skemaer.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Jacob Buksti, og så tror jeg, vi runder denne lille ordveksling af.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jamen så kan vi jo konkurrere om, hvilke skemaer der er mest udviklede. Jeg føler mig overbevist om, at nogle af de skemaer, man har på arbejdsformidlingen, og som er indført efter krav fra bl.a. de borgerlige partier for at sørge for, at folk står til rådighed for arbejdsmarkedet, er af den karakter, som statsministeren omtalte i sin indledende tale.

(Kort bemærkning).

Svend Erik Hovmand (V):

Må jeg sige stille og roligt til hr. Buksti, at for min skyld kan vi godt gå 10 år tilbage, 20 år til-

bage, for ingen kan være i tvivl om, at alle i det-te Folketing har været med til at vedtage de fle-ste af de love, vi her taler om. Men det afgøren-de er, at i forbindelse med 1995-finansloven gav regeringspartierne, Venstre og De Konservative hinanden håndslag på, at nu skulle det være slut, og nu skulle udviklingen vendes.

Men hvad skete der? Ingenting! Jo, der blev taget en række initiativer, og jeg synes, vi har grund til at glæde os over, at der på Interstat og en række andre områder skete noget. Men vi må altså også erkende, at der er en lang række ministre, som overhovedet ikke tog problemet alvorligt, men væltede den ene bølge af nye byr-der efter den anden ud over erhvervslivet, senest den 1. januar og igen den 1. april i år. Det er byrder, som virkelig er en belastning for dansk erhvervsliv, og det sker på et tidspunkt, hvor man faktisk har besluttet sig for det mod-satte.

Pernille Sams (KF):

Ja, så diskuterer vi endnu en gang, hvordan vi kan lette det åg, de administrative opgaver er for virksomhederne og befolkningen. Det har vi gjort før, og det er ærgerligt, at regeringen ikke har taget problemet mere seriøst, end at det nu er nødvendigt igen og endda mere nødvendigt end nogen sinde.

Antallet af love, cirkulærer, bekendtgørelser, og hvad det alt sammen hedder, vokser til sta-dighed. Virksomhederne skal år for år bruge flere og flere kræfter på at administrere offent-lige forskrifter, og på trods af mange gode udmeldinger fra regeringen er der endnu ikke gjort noget, som virkelig batter, bortset fra vores aftale med regeringen i 1995.

Overalt i samfundet bliver man mere og mere fortvivlet over byrdernes enorme omfang. Der er snart ikke den danske borger, som ikke har været en tur igennem det administrative maski-neri og er kommet desillusioneret ud på den anden side, og ikke den virksomhed, som ikke fortvivlet har måttet konstatere, at den har måt-tet bruge flere og flere timer på rent administra-tive opgaver. Det er vel også derfor, denne fore-spørgsel har så bred tilslutning her i salen. Alle er enige om, at problemet er der, og at det, der mangler, er regeringens vilje til at gøre noget helt præcist og meget konkret ved det.

Vi har stadig mere end 18.000 love, bekendt-gørelser og cirkulærer. Hvert år kommer der 300 nye love til, som vi alle har lod og del i her i Folketinget, og som giver anledning til endnu

flere bekendtgørelser og cirkulærer. Det er skruen uden ende. For nylig kom en rapport, der viste, at de administrative byrder på erhvervslivet nu betyder udgifter på 22 mia. kr. om året – et fuldstændig vanvittigt stort beløb, som i den grad undergraver dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Vi var vel alle godt klar over, at virksomhederne led under byrderne, men alligevel – 22 mia. kr. havde de færreste vel regnet med. 22 mia. kr. er næsten tre gange den samlede forskningsindsats i det private erhvervsliv eller næsten lige så meget, som virksomhederne tilsammen betaler i selskabsskat, og kan det så undre nogen, at den private forskning i Danmark halter bagud i forhold til udlandet?

Hvis regeringen for alvor er bekymret for forskningsindsatsen i Danmark, som statsministeren for nylig har været ude med, burde den gribe til handling over for alle de administrative opgaver. Vore virksomheder skal have frigjort økonomiske og arbejdsmæssige ressourcer, så de kan koncentrere sig om at drive erhvervsvirksomhed og har økonomi til at investere i fremtiden. En rapport fyldt med grafer som den, som regeringen barslede med for nylig, ændrer næppe noget for den almindelige dansker. Problemet og dets omfang er kortlagt, så de gode viljer skal ikke bruges på flere analyser, men på at få gjort noget reelt ved sagen.

Sidste år stagnerede den danske industrieksport på trods af, at vi er inde i et økonomisk opsving. Vi tabte markedsandele, og konkurrenceevnen er styrtdykket i Nyrupregeringens år. Dansk industri er presset, og det må da vække til eftertanke i regeringen, som jo ikke forspilder nogen lejlighed til at fortælle os, hvor strålende den synes det går med dansk økonomi.

I Det Konservative Folkeparti har vi i en lang årrække presset på for at få gennemført regelforenkling og reduktion af de administrative byrder. Sammen med den tidligere erhvervsminister fik vi gennemført en pæn lettelse af byrderne, bl.a. fjernelse af en hel række gebyrer, og jeg ved, det blev bemærket ude i virksomhederne. Det er dog slet ikke nok, når man tager problemets enorme omfang i betragtning, og samlet set er mængden også steget på trods af regeringens mange pæne ord om det modsatte. Virksomhederne oplever også, at mængden er steget, og flere og flere virksomheder beretter om det som et kolossalt problem.

Jeg vil gerne tro, at erhvervsministeren er ægte bekymret, især når han ser på konkurren-

ceevnen; men snakken om færre administrative opgaver er ved at blive de gode hensigtsers område. Alle taler om det med pæne ord, men vi ser ikke megen handling, og hvis der er noget, vi har rigeligt af – altså ud over love og regler – er det snak og gode hensigter.

Vi ved jo alle sammen udmærket, hvor skoen trykker. Der er gennemført et omfattende arbejde med at kortlægge det administrative pres. Adskillige rapporter og konsulentundersøgelser for regeringen og erhvervsorganisationerne har opremset forslag efter forslag, hvoraf de fleste efter vores mening er vældig brugbare. Vi mangler bare et flertal for at gennemføre dem, så hvad vi mangler nu, er handling og en klar udmelding fra regeringen om, hvilke forslag den vil lægge frem.

I dag har vi fået lidt forsmag på, at erhvervsministeren er åben for lidt informationsteknologi, og der er endda sat lidt penge af; men det er jo ikke nok til at løse problemet. F.eks. har flere rapporter foreslået, at man skulle lave ét fælles henvendelsessted for borgerne, når de skal i kontakt med den offentlige sektor, ét sted til de nødvendige indberetninger – så må de offentlige kontorer selv fordele dem videre – og ét sted til indbetalinger. Vi synes, det er vældig gode forslag, men på trods af, at de i hvert fald er 2 år gamle, er der ikke sket noget endnu. Vi har derfor sammen med Venstre fremsat netop det forslag sammen med en række andre forslag i et beslutningsforslag, som Folketinget kommer til at behandle om kort tid.

Beslutningsforslaget indeholder også andre gode forslag, som regeringen er meget velkommen til at hente inspiration fra, og jeg tager både erhvervsministerens og statsministerens åbne, positive attitude her i dag som et tilsagn om, at regeringen også vil overveje at gå ind i det arbejde, vi har lagt op til, og måske vil være positiv over for de ting, som ligger i vores beslutningsforslag. Det vigtigste er, at vi får gjort noget nu.

Der er brug for, at regeringen melder klart ud til ministerier, styrelser osv. om, at hele det offentlige system skal gennemgås med udgangspunkt i, hvordan tingene kan gøres lettere for virksomhederne og borgerne. Regler, indberetninger og indbetalinger, som er overflødige eller begrænser virksomhedernes muligheder uønskeligt, bør fjernes, sammenskrives og generelt forenkles, og i øvrigt bør de resterende nødvendige indberetninger samles ét sted. Det vil også være af meget væsentlig værdi, hvis

lovene bliver udarbejdet i et klart og forståeligt sprog, for det vil i sig selv afhjælpe problemerne, hvis det er let at sætte sig ind i, hvad loven i virkeligheden går ud på.

Det er ligeledes vigtigt, som det også fremgår af vores dagsorden i dag, at enhver lov bør gennemarbejdes, så det klart fremgår, hvordan den påvirker erhvervslivet og borgerne, også administrativt. Der er brug for alle forslag, som vil gøre det lettere at være dansker og lettere at drive virksomhed i Danmark. Talrige virksomheder og organisationer har bidraget med gode, konkrete forslag, så der er nok at tage fat på, og efter vores opfattelse er der ingen undskyldning for ikke at gøre det.

Jeg fik et lille eksempel ind ad døren – vi får dem vel alle sammen i store mængder – men det sidste, jeg fik her i forgårs, var et konkret eksempel, hvor en mand har fået tilsendt en opgørelse af særlig feriegodtgørelse, alt i alt en ydelse på 9,43 kr. Så bliver der trukket arbejdsmarkedsbidrag og kildeskat, og det ender med, at manden står tilbage med et beløb på 4,43 kr., og der er brugt 3,75 kr. i porto på at sende det til ham. Jeg ved ikke, om beløbet er sendt på en check, som det koster 10 eller 15 kr. at få indløst – det skal jeg ikke kunne sige – men det er dog et godt eksempel på, at man kan finde ud af at sende papirer frem og tilbage. Tænk, hvad det har betydet af sagsbehandlingstid og alt muligt andet at sende sådanne 4,43 kr. frem og tilbage i systemet. Der er altså masser at tage fat på.

Jeg har lyttet godt efter, hvad regeringen har sagt i dag, og ikke hæftet mig ved, hvilke hensigter regeringen har, for gode hensigter er ikke nok, og dem har vi alle sammen. Der skal handling bag, så det er konkrete forslag til en mere smidig og mere effektiv sagsgang med færre administrative problemer, vi efterlyser.

Mit håb er, at der kan vise sig vilje til at gennemføre en hel række forslag, som vil betyde markante forbedringer for borgerne og erhvervslivet. Vi vil meget gerne i Det Konservative Folkeparti tage imod statsministerens og erhvervsministerens invitation til samarbejde, og vi håber, at vi også kan spore et reelt ønske om helt konkrete fremskridt, når vi mødes. Det vil i hvert fald være til gavn for alle borgerne og hele vores erhvervsliv.

Vi stemmer selvfølgelig for det dagsordensforslag, vi selv er medforslagsstillere til, for den er et rigtigt skridt i den rigtige retning.

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Der har været talt meget om at begrænse bøvlet i administrationen, ikke mindst i fru Mimi Jakobsens ministertid. Men de fleste virksomhedsejere har ikke opdaget, at bøvlet er blevet mindre af den grund, og det er der en række gode grunde til.

Bøvlet kan ikke helt undgås. Der skal udarbejdes årsregnskaber m.v., først og fremmest af hensyn til andre virksomheder; der skal udarbejdes lønregnskaber af hensyn til de ansatte; der skal udarbejdes skatte- og momsopgørelser; miljømyndighederne skal have de nødvendige oplysninger for at kunne beskytte miljøet til gavn for os alle sammen, og Danmarks Statistik skal have oplysninger for at kunne give det statistiske grundlag for politiske beslutninger.

Sidstnævnte type indberetninger har fået et betydelig større omfang i de senere år på grund af EU-medlemskabet. EU-myndighederne har nemlig også brug for pålidelige statistikker for at kunne udforme politikker på et pålideligt grundlag, og de er nødt til at forlange, at opgørelserne laves ensartet i de forskellige medlemslande. Derfor kan de ikke altid bare bruge de oplysninger, medlemsstaterne allerede ligger inde med.

Bøvlet påvirker ikke virksomhederne ens. Det er de små virksomheder, hvor det ofte er ejerne selv, der udfører det administrative arbejde, der virkelig bliver belastet, mens de lidt større virksomheder med professionelle til at udføre arbejdet har væsentlig mindre problemer. Det mærker f.eks. folketingsgrupperne. Vi er alle arbejdsgivere og har også på andre måder en række af de samme forpligtelser som virksomhederne, men der er næppe nogen gruppebestyrelse, der lader sig ryste af det af den simple grund, at vi har folk til at tage sig af det.

Men først og fremmest af hensyn til små og nystartede virksomheder skal der gøres, hvad der kan gøres for at begrænse bøvlet. Et sted at sætte ind er med hensyn til mængden af ens eller næsten ens indberetninger til myndighederne. Det er ikke svært at sætte sig ind i problemerne, når en myndighed pludselig forlanger nye oplysninger, der ikke uden videre kan trækkes ud af regnskaberne. Hvis kravet var fremkommet i tide, kunne de let være fremskaffet, f.eks. da man lavede årsregnskab og selvangivelse, men nu skal virksomheden have fat i tallene igen og stille dem op på en ny måde. Derfor bør alle indberetninger til det offentlige samordnes, så de forskellige myndigheder får

identiske oplysninger fra hinanden og virksomhederne kun skal foretage én indberetning. Ligeledes bør indsamlingen samordnes, så de fleste oplysninger indsendes samtidig én gang om året, når virksomheden alligevel arbejder med tallene.

Naturligvis kan det ikke helt lade sig gøre at begrænse indberetninger til det offentlige til én gang om året. Visse oplysninger skal ifølge sagens natur indberettes flere gange årligt: Skattemyndighederne skal kunne forlange dokumentation, hvis de finder problemer i selvangivelsen, og miljømyndighederne skal kunne forlange oplysninger, hvis et miljøproblem giver anledning til det. Men antallet af indberetninger kan begrænses, hvis myndighederne tænker sig om. Som vi alle ved, er der sat et arbejde i gang med at forenkle antallet af indberetninger efter de retningslinjer, jeg har nævnt. Det er vigtigt, at dette arbejde gennemføres med et ordentligt resultat, så virksomhederne for alvor opdager, at der er sket en formindskelse af bøvlet.

Også ved den praktiske udformning kan der gøres en del for at begrænse de administrative ulemper. Administrative omlægninger af f.eks. en betaling til det offentlige vil altid kræve en engangsindsats fra virksomhedernes side, og denne type ulemper kan ikke helt undgås, hvis ikke verden skal sættes i stå. Men alt for tit må man konstatere, at de, der har udformet reglerne, ikke har tænkt på konsekvenserne for dem, der skal administrere dem. Derfor bør alle myndigheder, der henvender sig til borgerne, have udviklet rutiner, så de administrative konsekvenser belyses.

I mange tilfælde ville reglerne have været udformet anderledes, hvis en sådan rutine havde været gennemført, og dette gælder også den rent sproglige udformning af administrative krav. Alt for ofte skriver jurister i et sprog henvendt til jurister, men sender brevene til ganske almindelige mennesker, og atter er det de små virksomheder, der kommer i klemme. De lidt større virksomheder har folk, der kan forstå henvendelserne, men det burde være en selvfølge, at folk ikke skal bruge tid på at forstå, hvad det dog kan være, man nu forlanger af dem. Breve bør udformes, så tingene fremgår helt klart.

Endelig vil jeg sige et par ord om skatter og afgifter. Dem vil de fleste virksomheder helst slippe for at betale overhovedet, og det er der ikke noget at sige til. Men samfundet skal nu engang finansieres, og virksomhederne må også yde deres bidrag.

Når det er sagt, bør det også siges, at man godt kunne tænke sig om, før man finder på nye afgifter. Et lysende eksempel er det gebyr på levnedsmiddelkontrol, som den borgerlige regering indførte. Det indbragte forholdsvis lidt, det gav uforholdsmæssigt meget administrativt besvær, og det generede især små virksomheder. Dette eksempel burde hænges op på alle regeringskontorer som et klart eksempel på, hvad der *ikke* skal gøres.

Afslutningsvis skal jeg sige, at vi naturligvis stemmer for den dagsorden, som vi er medforlagsstillere til.

Bjørn Elmquist (RV):

Da ordføreren for forespørgerne for ikke så lang tid siden var erhvervsminister, kan jeg huske, at jeg sad – jeg tror, det var en torsdag – til ordførermøde ovre i Erhvervsministeriet som en af regeringspartiernes ordførere, og vi drøftede netop konkrete aktionsplaner for at afskaffe de overflødige administrative byrder, for det var jo også noget, som dengang lå både den daværende erhvervsminister, fru Mimi Jakobsen, og de andre regeringspartier på sinde.

Dagen efter var vi i Europaudvalget, og der hørte jeg så også erhvervsministeren tale varmt for et forslag, som var meget, meget fornuftigt. Det var Kommissionen, som foreslog, at alle de borgere eller instanser, de kroer – hvad det nu kunne være – hoteller, som havde overnattende turister, skulle udfylde nogle lister, nogle registre, sådan at vi kunne få indtryk af: Var det hele familier, hvor mange børn var der, kom de på cykel eller med bil, eller var de kommet med tog, eller hvad var de ellers kommet med? Hvor længe agtede de at være der, og hvilke lande kom de fra?

En gang om måneden, eller hvor meget det kunne være, indsendte man disse oplysninger til et centralregister, og så kunne man nemlig meget målrettet sætte kampagner i gang for at øge turiststrømmen og udvide sæsonen, og vi var temmelig begejstrede alle sammen, indtil jeg kom i tanke om vores møde dagen i forvejen, og så kom jeg med en lille bemærkning om det oppe i Europaudvalget.

Det er selvfølgelig ikke for at komme peber i nogens sår eller bore en kniv rundt, men det er simpelt hen for at illustrere, hvad det er for noget, vi alle er oppe imod. Det synes jeg da også jeg har kunnet høre på debatten her fra talerstolen på trods af et par enkelte ordføreres forsøg på at forbøvle debatten yderligere.

Så lad os nu gribe i egen barm og tage fat i det. Lad os sikre, at vi med jævne mellemrum får taget de oprydninger, der er nødvendige, når tingene er sneet til, for når vi har de konkrete forslag om nu at gøre sådan eller sådan, er der ordførere – det kan være os selv, det kan være partiføller, det kan være andre, som i det mindste udgør et flertal – som kan finde mange gode argumenter for at gennemføre den ene eller den anden konkrete foranstaltning.

Vi skal passe på, at der ikke kommer et eller andet rituelt over denne oprydning. Et eller andet sted minder det mig om skriftemålet i den katolske kirke, hvor man en gang imellem går hen og får syndsforladelse, tror man da – det får man måske også, det er jeg ude af stand til at vurdere – ved at skrifte sine synder. Eller det minder mig vores egne forgængeres, vores hedenske forfædres rituelle offerhandlinger.

Den karakter skal det her jo ikke have. Derfor er det meget vigtigt, at vi for eksempel nu her i dag får en konkret gennemgang fra erhvervsministeren, og at vi får et meget generelt, overordnet formuleret tilsagn fra statsministeren om, at det vil den siddende regering lægge stor vægt på, og at vi så her i Folketinget formentlig enstemmigt – jeg ved ikke helt, hvad Enhedslisten vil gøre – men i hvert fald med et kolossalt stort flertal kan vedtage en dagsorden, som indeholder nogle helt konkrete mål.

Jeg skal ikke stå og læse op af den. Det har fru Mimi Jakobsen allerede gjort på fortrinlig vis, og da vi selv er medforslagsstillere, synes vi også, det er en god dagsorden. Der er måske lige ét aspekt, vi kunne have ofret lidt mere opmærksomhed, måske to; det skal ikke ses som en kritik, men som en fælles reminder, der måske er et lige så godt dansk ord, som *bøvl* er det, altså en gensidig opfordring til, at vi husker hinanden på det. Jeg taler om EU-aspektet; der er mange af disse administrative byrder, som vi i det danske Folketing i mindre og mindre grad har indflydelse på. Det kan være, vi kan have indflydelse på det; der kan være nogle embedsmænd undervejs i forhandlingerne, som har indflydelse på det. Europaudvalget kan også have en vis indflydelse derpå. Men alligevel må vi jo huske, at vi dér er inde i et stort samarbejde, der i visse sammenhænge kan virke som en stor maskine, som det kan være svært at styre, og der kan meget let derfra udgå initiativer til en overdreven detailregulering på trods af subsidiaritetetsprincippet eller nærhedsprincippet, eller hvad vi skal kalde det.

Så der er et aspekt, som vi ikke har med i den her dagsorden, og som vi ikke må glemme.

Det andet var noget af det, som fru Mimi Jakobsen var inde på i et af sine indlæg, og som jeg kan bakke helt op på Det Radikale Venstres vegne. Det er spørgsmålet om den almindelige borger, som i og for sig ikke er en del af erhvervslivet, men som ofte møder det offentlige i dagligdagen som et eller andet, der pålægger én en masse voldsomme byrder, og det kan godt medvirke til at formindske det velfærdsindtryk, som man gerne skulle have.

Nu har regeringen jo for nogen tid siden lanceret »Danmark som foregangsland«, den lille røde, som så skal følges op af en række konkrete initiativer, mere konkrete i hvert fald. Og det ville da være godt, om Danmark også på dette område kunne tegne en fin profil og blive en slags foregangsland. Og denne dagsorden lægger jo op til, at vi jævnlige skal vende tilbage til det.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil starte med at sige tak til CD, fordi de har rejst debatten her i dag.

Erhvervsministeriet har regnet ud, at et enkeltmandsfirma skal bruge 16 dage om året til at udfylde papirer for det offentlige. Hvis man har imellem 20 og 50 ansatte, kræver det en fuldtidsansat bare til at udfylde skemaer for det offentlige. Og det er jo altså kun statistikker, det er jo ikke lønregnskab, skatteregnskab osv., for så kommer vi op på et større antal. Jeg tror faktisk, at det er nogle korrekte udregninger.

I 1970 startede jeg som selvstændig mekaniker og havde konstant to-tre svende i arbejde, indtil jeg blev fuldtidspolitiker midt i 1980'erne. Så jeg har faktisk haft 15 år, hvor jeg skulle lave ATP, AER, feriepenge og løn foruden altså regninger og moms osv. – altså fra 1970 til 1985, sådan cirka.

Det var et kæmpearbejde. Der var otte forskellige ting, vi skulle regne ud, og det foregik altid om søndagen og om aftenen; der var jo ikke råd til, at man kunne ansætte en medarbejder eller revisor til det på så lille et værksted.

Man skulle jo næsten også være en lille smule naiv, for ikke at sige tosset, for at gide stå om aftenen og om søndagen og lave sådan nogle ting, for min årsindtægt var ikke større end svendenes, og svendenes var faktisk ikke større end den, som de, der gik på understøttelse eller hævdede bistandshjælp, fik. Det er jo også derfor, det rent faktisk går lidt skidt i Danmark. Der er for få, der gider det *bøvl*, som det er.

Nu skal det så siges, at i slutningen af min tid som arbejdsgiver blev bøvlet væsentlig mindre, fordi banker og sparekasser faktisk fandt ud af et system, hvor man bare kunne ringe og sige, at den og den har haft så og så mange timer, så ordnede de sådan set både feriepenge, ATP og alt det dér. Men der var ca. 10 år, hvor det var umuligt at få hjælp til den slags ting. Det er nemmere i dag, det skal siges.

Nu har vi også lidt landbrug, og selv om også det meste af jorden er forpagtet ud, får vi jo skemaer, skemaer i læssevis om grønne marker, dyreenheder, sprøjte- og gødningsplaner, øremærkning af får, af kreaturer – det skal skrives i skemaer. Hvis der er et får eller en ko, der taber den gule øremærkning, skal de indfanges og have nyt øremærke i. Det kan ikke vente til om vinteren. Det skal i nye skemaer, for hvis kontrollen skulle komme, så smutter det hele.

Så vil jeg også lige nævne, at hver gang vores kære miljøminister og andre ministre vedtager et eller andet, de kalder grønne afgifter, som selvfølgelig bare er en ny skat, så afstedkommer det nye skemaer, nye beregninger for erhvervslevet.

Så er jeg nødt til at trække en gammel travet, en gammel Fremskridtstravet frem af stalden, for den er der ikke andre der har brugt – godt nok går vi ind for genbrug, men nu er den altså ny i denne debat – og det er zonelovstravet.

Jeg sidder selv i Naturklagenævnet, og jeg har siddet i kommunalbestyrelsen i 15 år, inden jeg kom herind, og lige sådan i Amtsrådet. Det er en pestilens, at vi har denne zonelov. Det, vi mangler i Danmark, er små iværksættere, som i løbet af 10, 20, 30, 40 år kan blive til en Danfoss, en Grundfos, en B&O, osv.

Men det, der er sagen, er jo, at de skal have en kapital at starte på. De starter ofte i små, nedlagte landejendomme, f.eks. en tømrer eller smed eller måske en mekaniker; så går det godt, og så skal de udvide. Så siger amterne nej, og så skal de til at regne ud: Kan det gå at flytte til erhvervsområdet i storbyen? Og ofte kan det ikke; de kan ikke låne penge, og de tør heller ikke selv sætte deres familie i den økonomiske situation. Derfor vælger de enten at lukke butikken eller i hvert fald at lade være med at udvide.

Nu sidder jeg også i Naturklagenævnet, og mange tror nok, at problemet er ret beskedent. Det er det ikke. Jeg vil vurdere, at vi som minimum har 20 sager i Naturklagenævnet om måneden, og det er altså kun de sager, som går hele bøvlet igennem med kommune, amt og så

helt op til Naturklagenævnet. Og de får nej stort set alle sammen.

Vi har to højesteretsdommere, der sidder i Naturklagenævnet, og begrundelsen fra flertallets side er – det skal lige siges, at Venstres og De Konservatives medlemmer altid siger ja sammen med mig og Centrum-Demokraterne – men o.k., vi har et flertal, der konstant siger nej. Højesteretsdommernes begrundelse er: Jamen det er retspraksis. Det er et flertal i Folketinget, der siger: Vi vil ikke have det bøvl ude på landet med små erhvervsdrivende. De skal ind i industrien. Det er ordvalget, og jeg kunne fremvise hundreder af disse afgørelser bare inden for dette år. Det er et problem, der er meget større, end man tror.

Det forslag om motiveret dagsorden, der blev læst op, støtter vi selvfølgelig også. Men jeg vil næsten æde min gamle hat – ja, jeg tror faktisk ikke, jeg har sådan en, men så en blyant – på, at vi kan tage nøjagtig samme debat om 3 år, og så er der faktisk ikke sket noget.

Det er egentlig ikke for at klandre den nuværende regering, for godt nok svinger hr. Hovmand sig vældigt meget op, men meget af det bøvl, vi snakker om, det er rent faktisk skabt under V og K. Det er nøjagtig det samme. Der er kun én ting at gøre, og det er, at vi alle sammen tager hinanden i hånden og siger, at hvis vi vil skabe nogle arbejdspladser, må vi stå sammen, og så væk med noget af bøvlet. Det er klart, at vi skal have bøvlet væk, for ellers begynder folk jo at snyde. Der skal være et vist system i tingene.

Så har jeg selvfølgelig også lidt avisudklip med. Det her er fra Erhvervsbladet den 2. april 1997, og der står:

»Mens der satses på iværksættere og nyudvikling, bliver tusinder af små overskudsgivende virksomheder i disse og de kommende år lukket på grund af ejernes alder med et katastrofalt tab af arbejdspladser til følge.«

Og så er der sådan en stor artikel om, at mange virksomheder lukker, selv om de giver overskud, fordi der ingen ny generation er til at tage over. Deres børn er blevet læger og præster, og hvad pokker nu de er blevet. De vil i hvert fald ikke ud og være virksomhedsledere.

Så står jeg også med en artikel her, og der står noget, som jeg gerne vil have enten erhvervsministeren eller vores statsminister til at svare på. Det må være fra en eller anden undersøgelse, der er foretaget. Der står, at to ud af tre virksomheder mener, at embedsmændene forhindrer politikerne i at lette byrderne, fordi

embedsmændene vil bevare arbejdspladser og statistisk materiale. Og det er administrerende direktør Lars Krobæk fra Det Danske Handelskammer, der siger dette. Jeg vil godt spørge ministeren, om det er rigtigt, at embedsmændene holder igen med at lette byrderne.

Nu begynder en lampe at lyse, så jeg vil springe nogle statistikker over og kun lige medtage, at jeg i ventetiden sad og læste Jyllands-Posten fra i dag. Der står på de gule sider: »Danske kyllinger er for dyre, bl.a. på grund af store udgifter til dyrlæger og kontrol. Dansk eksport er stagneret siden 1994, mens bl.a. Frankrig og Holland har øget eksporten med 15-20 pct.«

Her er altså et helt dagsklart eksempel på bureaukratiet og bøvlet med kontrollen. Hvad angår kyllinger, mistede vi altså eksportmulighederne, hvorimod Frankrig og Holland øger deres eksportmuligheder.

Det er altså et helt klart, dagsaktuelt eksempel til vores to ministre, og de kunne så passende nu svare på, om det er noget, de vil tage fat på. Det er bøvlet, og det er dyrlægekontrollafgifterne, der er årsagen, sagde branchen på sit repræsentantskabsmøde i går.

Frank Aaen (EL):

Alle beklager under denne debat, at der er for meget bøvl. Alle vil gerne af med bøvlet, og alligevel er der og bliver åbenbart ved med at være for meget bøvl. For mere end 10 år siden erklærede Poul Schlüter kamp mod regeltyranniet – tror jeg, han kaldte det – i hvert fald at der skulle være færre regler, og hvert eneste år kunne man gøre op, som bl.a. professor Grønnegaard fra Århus gjorde det, at antallet af regler simpelt hen også i den periode steg støt.

Derfor kunne man jo sige, at en debat som denne sådan set måske har et lidt for overfladisk udgangspunkt – nu har jeg selv været med til at rejse den, så jeg kan vel tillade mig at sige det – for den tager udgangspunkt i det, vi alle sammen er enige om, nemlig at der er for meget bøvl, og at der skal være mindre, mens den i mindre grad måske tager fat i spørgsmålet om hvorfor. Hvorfor kommer der mere bøvl, når alle i virkeligheden er imod det?

Jeg vil starte med at sige lidt om nogle, der ikke er talt så meget om, nemlig om de borgere, som ikke er selvstændige, f.eks. de borgere, som er arbejdsløse. De er udsat for et regeltyranni, som er uden sidestykke. Der tales her i debatten om, at der hele tiden kommer nye regler ud til

virksomhederne, og det tror jeg nok man kan sige, at de arbejdsløse kender noget mere til.

Den første dag de bliver arbejdsløse, mødes de af et mylder af papir, og det mylder af papir fortsætter i hele dagpengeperioden. Og når der tales om gebyrer, virksomheder skal betale, kan man lige prøve at se, hvad en arbejdsløs bliver udsat for. En lille fejl i udfyldelsen af et skema kan faktisk på kort tid føre til udsmidning af a-kassen og dermed et tab over år på titusindvis, hundredtusindvis af kroner.

Hvis man glemmer at gå til et møde i arbejdsformidlingen, fratages man – det skal man i hvert fald ifølge de centrale myndigheder – en uges dagpenge, 2.600 kr. på udgiftskontoen. Glemmer man et møde mere, er man virkelig ude i problemer; to glemte møder og tab af selve retten til dagpenge er en risiko.

Hvis en arbejdsløs en uge er så heldig at have arbejde i nogle timer og så desværre får en time for meget, er tabet i den uge 500 kr. i dagpenge.

Hvis der er bøvl og sanktioner, der burde efterses, er det faktisk på dagpengeområdet. Og når det ikke er med på den foreslåede dagsorden, har vi sagt, at vi ikke kunne deltage i at foreslå den. Vi gjorde et forsøg – jeg ved ikke, om vi måske kunne have gjort mere – på at ændre dagsordensforslaget, men fik det svar, vi også fik her fra talerstolen, at det er meget svært at tage den side af sagen med. Det synes vi nu ikke, men sådan blev det.

Derfor er vi ikke medforslagsstillere, derfor vil vi undlade at stemme til den foreslåede dagsorden, og vi vil finde en anden anledning til at rejse den side af sagen, for vi mener i virkeligheden, der er utrolig meget brug for en oversigt over de kontrolfunktioner og de sanktioner, som borgere på dagpenge, på bistandshjælp, og andre, der har hjælp behov, er udsat for. Vi så faktisk gerne, at der blev udarbejdet en oversigt over, hvor mange der hvert eneste år rammes af sanktioner inden for de systemer, hvad årsagerne er til, at de rammes af sanktioner, og hvilken type sanktioner der følger af de forskellige årsager. Jeg er sikker på, at alle i Folketinget, som ikke selv har prøvet en tur ude i de systemer, vil få et chok, hvis de gav sig tid til at læse en sådan undersøgelse igennem.

For at vende tilbage til mit eget spørgsmål, hvad er så årsagen til den udvikling? Det er mistro og summen af års stramninger og nedskæringer og dertil hørende overgangsordninger og overgangsovergangsordninger. Aldrig i nyere tid er en ændring af dagpengesystemet

kommet ud af overgangsfasen, før der er lavet en ny stor ændring, der har medført nye overgangsfaser. Her burde der gribes ind med forenklinger og lempelser.

Det er tydeligt i sådan en debat, som vi har haft indtil nu, at omsorgen for virksomheder samler meget større interesse end denne side, selv om den, må jeg lige gøre opmærksom på, altså lige så fuldt er med i spørgsmålet som den anden. Men det er det med virksomhederne, der åbenbart kan samle størst interesse, og også her er det afgørende at se på, hvorfor bøvl vokser, selv om alle er imod, at det sker.

For det første er erhvervsskattelovgivning og erhvervsstøtteordningerne og i særdeleshed den sammenblanding, der er lavet af skatteopkrævning og erhvervsstøtte, i virkeligheden en kæmpemæssig kilde til bøvl for virksomhederne, fordi man har rodet to forskellige formål sammen, så ingen kan se, hvad der er hvad i det konkrete tilfælde. Hvis man lavede en opdeling, hvor støtte til erhvervene var én ting og skatteopkrævning en anden, ville man få en utrolig forenkling af hele vores skattelovgivning. Jeg tror, man ville kunne mere end halvere de bind, vi får med skattelove, for det, der sker i dag, er jo, at når vi laver en skatteregel, må vi efterfølgende lave en strøm af regler for at hindre misbrug af den pågældende skatteregel. Det lykkes alligevel ikke, hvad selskabstømmere og andre kreative sjæle beviser til fulde, så vi bliver ved med at få lap på lap.

I virkeligheden burde problemerne løses ved, at vi greb ind og delte formålene op. Hvis vi gjorde det, ville det også have den demokratiske fordel, at alle kunne se, hvad det er, vi støtter, for i dag kan vi jo faktisk ikke på vores finanslov se, hvor meget vi støtter dansk erhvervsliv med, fordi det er krattet ind på den måde, som det er, og det er sikkert et af målene med sammenblandingen.

For det andet, og det var hr. Bjørn Elmquist udmærket inde på, er EU-Unionen en stadig kilde til mere bøvl, og her vil vi selvfølgelig med meget stor glæde hjælpe til en forenkling og et stop for den strøm.

For det tredje tror jeg heller ikke, man skal være blind for, at de virksomheder, vi har, drives, for at man kan tjene penge, få profit og få overskud. På den måde er der en stor egeninteresse, der nogle gange kan få selv den mest fornuftige virksomhedsleder til at glemme hensynet til samfundet og andre mennesker. Selvfølgelig dette system genererer, at vi for at beskytte

samfundet og miljøet er nødt til at lave en strøm af regler. Så det er et system, affødt af mængder af bøvl, der på den måde kommer på f.eks. miljøområdet, men vi kunne selvfølgelig gøre noget, også uden at lave socialisme, og det så jeg gerne.

Den form for socialisme, jeg ønsker mig, kunne mindske bøvl betragteligt, men også her, kunne vi jo prøve at se, om vi ikke i stedet for hele tiden at lave regler, der skal begrænse f.eks. forureningen med giftstoffer og andet, kunne gå over til at forbyde dem. Et forbud ville jo i sig selv være en forenkling alle de steder, hvor det er begrundet, i stedet for at lave skatteregler, afgifter og andet, som vi også nogle gange har været med til.

Vi så faktisk hellere en mere konsekvent indsats. Det ville give mindre bøvl end det, vi i dag er med til at udvikle. Vi vil altså anbefale, at man fremover ser mere på årsagerne til bøvl og går efter dem. I så fald kan der nås resultater, ellers vil jeg godt allerede i dag udstede den spådom, at vi også om 1 år, om 2 år og om 3 år kan notere os, at bøvl alligevel voksede endnu en gang.

Jacob Haugaard (UP):

Det har efterhånden udviklet sig sådan her i Danmark, at hvis det ikke er forbudt, så er det påbudt. Det troede jeg ellers svenskerne havde patent på.

Det handler om 5,5 millioner menneskers arbejdsklima, og der er selvfølgelig et problem i det derved, at man kan sige, at succes her i Folketinget jo er, hvor mange love og regler man vedtager. Vi lovgiver og lovgiver og lovgiver i en evig strøm, og så skal vi udødeliggøres ved, at vi har været med til at lave en eller anden lov. Der er jo snart ikke mere at lovgive om; det er vel mere en form for sanering, man må prøve at komme frem med.

Man ser det tydeligt inden for lægeverdenen. De kan ikke finde flere sygdomme at beskrive, og så kan man i et eller andet lægemagasin læse om albueeksem set i forhold til legepladser, der er lavet af telefonpæle. Og hvad rager det egentlig mig?

I det hele taget tænker jeg tit på, om det overhovedet er muligt at forenkles. I al den tid, jeg i hvert fald kan huske, har skatteskemaet skulle forenkles, og jeg ser det hele som blivende mere og mere komplekst.

Når jeg skal have frisk luft, går jeg mig somme tider en tur over på Strøget, og nogle gange

besøger jeg sådan en lille optiker. Han er vel startet for 50 år siden med ét par briller, og nu har han en masse briller inde i denne forretning. Hans faste replik om unge mennesker, der starter som selvstændige, er, at de må have jord i hovedet; de må ikke være rigtig kloge overhovedet at starte på den slags ting dér.

Jeg skifter selv konstant revisor, og jeg er meget ked af, at min far ikke er revisor, for det er jo et utroligt tillidsforhold, jeg skal have til sådan en karl, for jeg forstår sådan set ikke en lyd af, hvad han siger. Jeg kan da godt tjene nogle penge, men jeg ved overhovedet ikke, om det, han siger til mig, er rigtigt.

Nu ved jeg godt, at det er sådan lidt forkert at tale om sin egen situation i dette høje Ting, men alligevel. Jeg har haft sådan en banal skattesag med, om min kone var medhjælpende hustru; det tog bare 9 år, før den var færdig. Det er kun for eliten, kun for folk, der har panserstål på brystkassen, hvis man skal igennem hele det system af utrolige regler.

Jeg ser faren ved alle vores regler deri, at hvis man har pengene til at købe sig den nødvendige ekspertise, kan man altså komme langt med den danske skattelovgivning. Jeg kan se, at miljølovgivningen nu er ved at udvikle sig på samme måde, så hvis man har de nødvendige ressourcer, kan man simpelt hen komme utrolig langt, for det er så snirklet-snørklet. Når man møder mange af de dér tunge erhvervsdrengene, kan man da se, at de ikke har politikerlede. De er sådan set efterhånden ligeglade med Folketinget. Enten overholder de reglerne, eller også omgår de dem, og det synes jeg er temmelig afskrækkende.

Hvis man i stedet sådan skulle se lidt overordnet på det, står vi jo i sådan en moderne tid, og det her udvikler sig jo med lynets hast. Jeg vil da give hr. Frank Aaen fuldstændig ret i, at det ikke kun er i det private erhvervsliv, men skam også i EU, at alle mulige mærkelige skemaer altså kunne gøres noget enklere.

Jeg kom til at tænke på computerens psykologi. Jeg er jo af den generation, hvor man skal forstå alt, hvad man gør. Derfor var jeg aldrig særlig god til at bruge computer, indtil jeg iagttog min lille søn, der sådan set er ligeglad med, hvad der foregår inde i den. Det er meget, meget enkelt at betjene en computer, hvis man lader være med at tænke på, hvad der foregår inde i sådan en sag dér, og det komplicerer sagen utrolig meget, hvis man gør det.

Vi skal også vide, hvad der foregår på hard-disken derinde i selve mikrochippene. Og jeg ved ikke rigtig, hvad folk skal med det, og jeg ved sørenjenseme heller ikke, hvordan man skal drive et firma, uden at der bliver utrolig mange regler, hvis man skal have så kraftig en åbenhed omkring det.

På trods af at der mangler det dér om, hvor besværligt det er at være i det sociale system og sådan noget, vil jeg nu alligevel stemme for dagsordenen.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det er temmelig spændende, og det er egentlig lidt synd, at der ikke er andre, der kan være med. Sådan er det en gang imellem.

Jeg vil for det første gerne sige tak til fru Mimi Jakobsen for hendes indledende bemærkninger om den vanskelige balanceakt i det moderne velfærdssamfund mellem på den ene side at sikre retssikkerhed og ligebehandling og på den anden side at sikre opbakningen til systemet, samfundet, for alle grupper og i den henseende også omsorgen for de svageste grupper. Det var meget tankevækkende og meget præcist set.

Jeg kom til at tænke på, at vi vist alle har hørt om eller kender nogle af de andre udslag, som de funktioner, fru Mimi Jakobsen beskrev, har givet. Der er dels eksempelet med de mennesker, der har brug for samfundets indsats med hensyn til hjælpemidler og andet. Der er også andre eksempler inden for socialpolitikken, som jeg føler mig meget stærkt berørt af. I sin yderste konsekvens ser vi jo socialrådgivere beskrive klienters eller menneskers bestræbelser på at fortælle det, som de tror socialrådgiveren gerne vil høre, i stedet for at fortælle om det, der egentlig er brug for; det, der er deres behov.

Og man må nok sige, at det ikke er nemt at hægte årsagen til den tilstand op på en enkelt forklaring, men jeg synes, at det i hvert fald sammen med en række andre eksempler er meget stærke signaler til os om, at der her er funktioner, som fortjener en dybere interesse. Inden jeg går over til virksomhederne, leder dette mig også over til det, hr. Frank Aaen var inde på, når det gælder de ledige mennesker i Danmark.

Det er jo også for min part sagt til hr. Frank Aaen en sag – de arbejdsløse menneskers dagpengesituation og det komplicerede regelsæt – der har optaget mig igennem mange år, og jeg tror, at der nok også her gælder det, at når man har arbejdet med det på forskellige leder og

kanter igennem 10, 15, 20 år, må man erkende, at vi her har en meget klar situation, hvor millimeterretfærdighed i sig selv er en stor del af forklaringen.

Her oplever vi nok, hvis vi ser på dagpenge-systemet over vel især de sidste 30 år fra 1966-67 og frem til 1996-97, et system, hvor vi har skullet tage flere og flere særgrupper på et moderne omskifteligt arbejdsmarked ind i dagpenge-systemet. Samtidig oplever vi et dagpenge-system, hvor selve det at basere det på timeberegningsregler i et meget stærkt varierende arbejdsmarked i sig selv komplicerer systemet. Det er det ene. Så er der på den anden side hele kontrolfunktionen, som hr. Frank Aaen var inde på. Jeg skal ikke gå meget ind i det i dag, men bare sige, at jeg deler den grundlæggende optagethed, som både hr. Frank Aaen og fru Mimi Jakobsen har af de her systemers funktioner.

Jeg vil lægge en dimension til, som gør, at vi er nødt til at drøfte det meget nøje med Kommunernes Landsforening og Aamtsrådsforeningen samt kommunerne og amterne og appellere til dem om ikke at gå i baglås eller i forsvarsposition. Det forekommer mig nemlig, at når vi graver et spadestik dybere og ser på f.eks. personalet og den administrative ledelse i en række kommuner og amter, så finder vi kolossale forskelle i måden at gøre det på. Vi finder store variationer i måden at regelsætte på, måden at styre og lede på, som gør, at vi på den ene side er verdens mest decentrale land, og på den anden side godt kan se, at hvis vi skal have systemerne til at fungere bedre sammen, så forudsætter det, at også disse organisationer er med på den side af sagen.

Det er en stor, stor opgave, som jeg nødig vil begrave i en kommission. Jeg ser hellere for mig et dynamisk sæt af mennesker, som medvirker både tværpolitisk og tværorganisatorisk, og som kan tage forskellige emnegrupper op.

Nogle var så venlige – jeg tror endda, det også var hr. Svend Erik Hovmand – at nævne regeringens nye projekt, »Danmark som foregangsland«, og det er jeg glad for og taknemlig over, for man kunne godt forestille sig, at man efter samme arbejdsmetode tog det med systemer og mennesker op. Frem for at vi holder de flotte taler, kunne man godt, synes jeg, forestille sig, at man område for område tog og sagde: I løbet af det næste kvartal vil vi aflægge en rapport, gå lidt i dybden med det her – ikke for meget og ikke ved at nedsætte en ny kommission i 5 år, men over et kvartal. Altså lave en

arbejdsplan på nogenlunde samme måde, som vi har gjort det i forbindelse med »Danmark som foregangsland«, hvor vi jo gennem de næste 12-13 måneder kommer med jævnlige rapporter emne for emne. Meget af det beror nemlig også på at få samlet den information, vi i forvejen har, prøve at få den forenklet og få bragt interessegrupperne politisk og fagligt sammen.

Så til virksomhederne: Nu skal hr. Svend Erik Hovmand jo ikke ud og holde 1. maj-taler i år, og det er der formentlig heller ikke brug for efter den tale, der blev holdt her. Jeg synes, det var lidt – lidt – for overdrevet. Som hr. Aage Brusgaard så udmærket påpegede det: Meget af det bøv! blev altså også skabt under V og K. Det er jeg meget enig i, men det skal jeg såmænd ikke gå dybere ned i. Sådan er det jo bare.

Det, jeg skal opholde mig ved, er, at der fortsat er muligheder for at gennemføre massive forenklinger i forhold til virksomhederne. Jeg kunne sagtens se for mig, at et af de store temaer hen over sommeren og i efteråret i nye drøftelser med virksomhederne i hvert fald for regeringens vedkommende bl.a. ville være: Hvad kan vi så foretage af yderligere forenklinger på erhvervsområdet?

Må jeg nævne et enkelt eksempel, som ikke har været oppe i aften: voksen- og efteruddannelsessystemet. Det er nok et meget godt eksempel på, at når vi indgår et politisk kompromis enten i Finansministeriet eller mellem forskellige politiske partier og regering og bagefter skal udmønte dette kompromis i forskellige systemer i forskellige sektorministerier, så har det det med at blive mere kompliceret.

Jeg skal ikke uddele ros eller ris til nogen, for hvert enkelt sektorministerium har naturligvis sine hensyn, sit fundament, sine overvejelser at skulle gøre, men der sker ofte en kompleksitetsforøgelse, i det øjeblik man bevæger sig fra det politiske niveau og ned til det tekniske udmøntende niveau. Også de funktioner skal vi have kigget mere detaljeret på.

Og til hr. Svend Erik Hovmand: Jeg har foran mig en lang og pragtfuld oversigt, der har den glimrende overskrift »Gebyr- og afgiftsafskafter i 1996 og 1997«. Den er meget, meget lang. Den er tæt skrevet, og den fylder i nærheden af to hele sider. Jeg skal overrække en kopi, for tiden tillader ikke, at jeg læser det hele op, men jeg kan sammenfatte det under følgende ord: Aldrig er så mange gebyrer og afgifter afskaffet, og aldrig er så meget forenklet på så kort tid

som netop i 1996 og 1997 og for en stor dels vedkommende afskaffet af den – desværre tidligere – erhvervsminister, som hr. Svend Erik Hovmand i dette sekund befinder sig ved siden af.

Så til hr. Svend Erik Hovmand: Der var nok, som hr. Aage Brusgaard sagde det, mindst lige så meget bøvln under dem, der tidligere havde styret, som under den nuværende regering. Lad os ikke skændes om det. Lad os i stedet for se en hel del fremad og huske, at der også er lyspunkter i det alt sammen.

Erhvervsministeren (Jan Trøjborg):

Jeg vil endnu en gang takke for initiativet til debatten. Jeg synes, den er nyttig, og jeg synes også, at vi i al fald indimellem får et par gode bud på, hvad der kan tages op af initiativer for yderligere at lette de administrative byrder, som påhviler erhvervslivet. Der var også en række eksempler på byrder, der påhviler andre end erhvervslivet, nemlig borgere i samfundet, som det er værd at lægge øren til.

Så tak til fru Mimi Jakobsen for et konstant pres for at følge op på en godt tilrettelagt politik.

Jeg sagde jo temmelig meget om, at vi skulle bruge moderne teknologi til at lette byrderne. Hr. Jacob Haugaard var ligesom fru Mimi Jakobsen inde på, at vi skal passe på, at det ikke bliver for kompliceret et samfund, vi får skabt for de fleste. Det tror jeg vi alle sammen er enige om, men det betyder jo ikke, at man ikke kan tage moderne værktøj i brug, og hr. Jacob Haugaards eksempel med computeren er et meget godt eksempel.

Det kan godt være, at det for mange af os er vanskeligt at forstå, hvad der foregår inde i computeren, men sådan er det vel også for mange, når det gælder om at køre i tog, flyve i flyvemaskine eller køre bil; det er da ikke alle, der lige nøjagtig ved, hvad der foregår inde i maskinen. Ikke desto mindre er det jo alment anvendte redskaber, alment anvendt værktøj. Og sådan er det også med computere og informationsteknologi: Vi kan bruge det. Det, regeringen foreslår, er, at vi nu gør en indsats, for at vi udnytter de muligheder, der er til rådighed, gør det stærkere og sætter mere kraft bagved.

Hr. Svend Erik Hovmand havde – havde jeg nær sagt – et af sine sædvanlige indlæg: Det er så forfærdeligt det hele, der er så store byrder på erhvervslivet, og det ser sort ud; det vælter ned med administrativt besvær, og havde det dog bare været som i de gode, gamle dage

under VK-regeringen, ja, så havde det set meget bedre ud, byrderne er mindst tredoblet osv.; dengang var der jo ikke nogen, der overfaldt virksomheder med gebyrer og administrative byrder osv.

Vi andre kan jo huske et par enkelte ting, og først da den borgerlige regering stillede forslag i Folketingssalen om, at der nu også skulle gebyr på at hugge hul i isen, lykkedes det at få brudt den borgerlige regerings tendens til øgede byrder på erhvervslivet. Siden har vi bestræbt os på at lette de administrative byrder og gebyrer.

Det kan godt være, at det er lidt stærkt sat op, men jeg synes, det er et meget godt svar på de grædekonetendenser, som jeg synes jeg kunne spore i hr. Svend Erik Hovmands indlæg; det var ikke sagligt. Jeg synes ikke, det er rimeligt at stille tingene op på den måde. Tværtimod synes jeg, at der er brug for konkrete, konstruktive forslag til, hvad vi kan gøre. Har V og K konkrete, konstruktive forslag, så tager vi dem op til en seriøs diskussion.

Fru Pernille Sams var mere moderat i sit tonefald, synes jeg nok, end hr. Svend Erik Hovmand, men det var alligevel også lidt det der med, at konkurrenceevnen er forringet, det går skidt for dansk erhvervsliv osv. Det eneste, der trøster mig ved V's og K's oplæg, er, at jeg tror, de også kunne holde talen andre steder end her i Folketingssalen, og jeg tror, det vil være gavnligt for regeringen, for der er jo ingen derude i virksomhederne, blandt de ansatte, blandt dem, der kender folk, der er beskæftiget i virksomhederne og måske slet ikke blandt dem, der læser virksomhedernes årsregnskaber, som kan spore en tendens til, at det går skidt for dansk erhvervsliv.

Uanset hvilken dag man slår op i et dagblad, der refererer virksomhedernes regnskaber, kan man jo se, at det går kanongodt. Jeg havde nær sagt, at det er ligegyldigt, hvad man investerer i i dag, for det kaster penge af sig. Og til fru Pernille Sams: Det er altså ikke kun i Post Danmark, at det går godt, fordi myndighederne skriver til hinanden.

Jeg synes, fru Pernille Sams var inde på en række konstruktive meldinger, og dér er vi jo fuldstændig enige. Det handler jo om, at vi skal etablere så klare, enkle love og regler som overhovedet muligt. Det skal være nemmere i forhold til indberetning til de offentlige myndigheder. Det skal være lettere at være virksomhed. Alle disse plusoverskrifter kan vi jo alle sammen melde positivt tilbage på.

Hr. Kjeld Rahbæk Møller var inde på et par vigtige aspekter og gav en meget god analyse af, hvorfor vi egentlig har et kompliceret samfund, og hvorfor det er nødvendigt med en lang række regler i samfundet. Ja, det er jo nødvendigt, fordi vi fastsætter visse rammer for den tilværelse og det samfund, vi vil leve i. Der skal være et hensyn til miljøet. Der skal være et hensyn til sundhed. Der skal være god statistik, således at vi kan udforme politikker. Det gælder også for virksomhederne. Og man kan blive ved.

Nu skal man jo ikke tro, at det kun er det offentlige, der bebyrder virksomhederne med bureaukrati. Der er masser af virksomheder, der etablerer en betydelig stærkere og strammere styring og et mere omfattende bureaukrati af hensyn til deres egen overvågning af virksomheden og virksomhedens udvikling og indtjeningssevne, end nogen offentlig myndighed kan matche bare tilnærmelsesvis. Der er masser af virksomheder, som har en meget, meget tæt og streng opfølgning af regnskaberne, der betyder store administrative byrder, men det kan betale sig for virksomheden. Virksomhederne benchmarker med hinanden, virksomhederne påfører sig selv store administrative omkostninger i et forsøg på at være blandt de bedste, i et forsøg på at kunne sammenligne sig med konkurrenter. Jeg synes, det var en meget god analyse.

Og et udmærket og måske også lidt morsomt eksempel er en indførelse af gebyrer på Levnedsmiddelkontrollen gennemført af den borgerlige regering. Det er et gebyr, man ikke burde have indført, ikke alene fordi det er en økonomisk belastning, men også fordi det er administrativt meget belastende. Vi skal selvfølgelig tænke på, om vi kan fjerne den type administrative belastninger, så lad os få konkrete eksempler frem. Så må vi tage en åben diskussion om muligheden for at fjerne dem.

Hr. Bjørn Elmquist var inde på EU-aspektet, som er et godt og vigtigt aspekt at få med. Det er utrolig vigtigt, at vi er opmærksomme på, at EU ikke bebyrder virksomhederne med større administrative byrder end højst nødvendigt. Vi er klar over, at EU-samarbejdet fordrer, at der er en fælles statistik og fælles indberetninger af hensyn til mulighederne for at lave en fælles politik. I EU er der også brug for forenklings-initiativer.

Fru Mimi Jakobsen tog som erhvervsminister initiativet til at fremføre det danske ønske om, at EU også prøvede at forenkle sin lovgivning. Det førte til det såkaldte slim-initiativ, der kører

videre, og som vi til stadighed bakker op. Det går på, at også EU skal prøve at reducere sine administrative byrder og slanke sin lovgivning, således at det kan blive nemmere at være EU-borger.

Hr. Aage Brusgaard havde et ganske udmærket indlæg. Det var en meget god illustration af, hvordan det er at være lille erhvervsdrivende i Danmark. Men jeg synes også, hr. Aage Brusgaard beskrev meget godt, hvad vi kan finde frem af instrumenter, som kan lette dagligdagen for virksomhederne. Det er jo det, jeg siger: Det kan lade sig gøre at bruge moderne teknologi og lette hverdagen for virksomhederne. Hr. Aage Brusgaard nævnte eksemplet med, at banker og sparekasser havde indført et system, der gjorde det betydelig nemmere at håndtere en række oplysninger, f.eks. lønoplysninger, til det offentlige. Det kan lykkes at gå videre ad den vej. Der er ingen tvivl om, at der ligger masser af muligheder.

Hr. Aage Brusgaard spurgte så til et konkret eksempel, nemlig kyllingeeksporten, som jeg forstod det kneb med. Omkostningerne i forbindelse med levnedsmiddelkontrollen var blevet for store. Jeg vil ikke sige, at svaret er at spise oksekød, men det er jo noget bøvlet noget med sundhedshensynet. Det er jo noget bøvlet noget med de sygdomme, der også findes inden for fjerkræproduktionen. Og der er ikke andet at sige til hr. Aage Brusgaards bemærkninger – tror jeg da, uden at skulle forestille at have forstand på fødevareministerens ressort – at det er krav, der formentlig er stillet af Folketinget om, at der skal følges op, således at vi kan få salmonellafriproducerede kyllinger i Danmark. Det kunne meget nemt være forklaringen på det eksempel, hr. Aage Brusgaard kom med.

Så lige et enkelt svar til hr. Aage Brusgaards meget præcise spørgsmål, om det er embedsmændene, der bestemmer: Nej, det er os politikere, der bestemmer. Det er ikke embedsmændene.

Hr. Frank Aaen nævnte eksempler på borgere, der synes, at der var et administrativt besvær ved at være dagpengemodtager. Jeg skal ikke kommentere disse regler i detaljer, blot sige en enkelt ting som overskrift, som også gælder, når vi taler om bøvlet for virksomheder: Hvis alternativet til regler – nu siger jeg ikke hvilke som helst regler, men fornuftige, ordentlige, rimeligt administrerede regler – er at åbne op for snyd, så er vi ikke med, så er vi imod.

Svend Erik Hovmand (V):

Statsministeren var så venlig at tage mit navn forfængeligt i sin svartale. Han benyttede lejligheden til at fremhæve, at der i hans regeringstid var sket en reduktion i antallet af gebyrer. Jeg vil gerne kvittere og sige, jeg synes, at det var flot og fint. Nu har jeg jo ikke fået listen endnu, men jeg mener, at det var beløb i en størrelsesorden på 200 mio. kr., man i dansk erhvervsliv blev sparet for med afskaffelsen af disse gebyrer. Det synes jeg var flot.

Jeg minder bare stilfærdigt om, at inden for de sidste 12 måneder er belastningen af de administrative byrder steget med 400 mio. kr., og det er også sket i statsministerens periode.

Statsministeren brugte udtrykket: Aldrig er så mange gebyrer blevet afskaffet på så kort tid. Helt fint, helt korrekt. Men hvis vi nu tager f.eks. de grønne afgifter, så vil man om dem kunne sige: Aldrig er så mange gebyrer og afgifter blevet indført på så kort tid og med så stort administrativt besvær. Selv flere år efter, at de er blevet indført, er man ikke i stand til at administrere dem. Og det er lige præcis her, kernen i vores diskussion er. For jeg er ganske enig med statsministeren i, at der jo ingen grund er til at slå hinanden i hovedet med fortidens synder.

Vi har alle sammen bidraget til dem, men der er grund til at sige, når nu vi i 1995-finansloven blev enige om at gøre en fælles indsats for at nedbringe bøvet, at det så er lidt ærgerligt at se, at en række af statsministerens fagministre bare trækker på skuldrene ad den beslutning. Miljø- og energiministeren, skatteministeren og en række andre ministre kører videre, som om ingenting er sket.

Selv da den afgørende rapport, som var meget alvorlig, kom her ved juletid, hvad skete der så? Så fortsatte man den 1. januar med en ny dyng af byrder, og den 1. april for en måneds tid siden kom endnu en dyng af byrder, og det er derfor, at vi er lidt kritiske.

Og så lige en bemærkning til erhvervsministeren, som siger: O.k., hvorfor se så trist på tilværelsen? Det går jo meget godt. Jeg vil gerne deltage i erhvervsministerens optimisme. Han synes, jeg overdriver lidt, når jeg taler om en tredobling, men jeg er altså nødsaget til at sige til erhvervsministeren, at i det praktiske daglige erhvervsliv oplever man ikke, at det hele er så rosenrødt.

Mange små selvstændige erhvervsdrivende synes, at det trods alt er kedeligt, at man, da statsministeren kom til at hedde Nyrup Ras-

mussen, kunne nøjes med en lønseddel med 5 lønrelaterede punkter: ATP, ferieløn osv., men nu 4 år efter kan man ikke engang få en fortrykt lønseddel hos boghandleren. De kan ikke engang nå at følge med i trykkeriet.

Nu må man selv lave sine lønsedler, og nu fylder de altså tre gange så meget. I dag er der 15 lønrelaterede punkter på en ganske almindelig lønseddel. Det er en tredobling, som rammer mange af de små erhvervsdrivende, som sidder hjemme ved køkkenbordet med voksdugen og udfylder momsskemaet og ferielønsberegninger og alt det der. Jeg tror ikke, at de føler, at det har været en gevinst at opleve de sidste 3 års udvikling.

Pernille Sams (KF):

På trods af det meget fremskredne tidspunkt kaldte erhvervsministerens svar mig herop. Erhvervsministeren brugte et meget overbærende udtryk om det, jeg havde sagt om dansk erhvervsliv, hvorefter erhvervsministeren konkluderede, at det går jo kanongodt i erhvervslivet. Det får mig til at stille et lidt uddybende spørgsmål til erhvervsministeren.

Det, jeg sagde, var, at jeg konstaterede, at sidste år stagnerede den danske industrieksport, at vi tabte markedsandele, og at vores internationale konkurrenceevne var faldet i hvert eneste af Nyrupregeringens år. Det var de tre ting, jeg konstaterede, og derfor sagde jeg, at dansk industri er presset.

Så jeg vil gerne spørge til præcisering af, hvad det er, vi forstår ved, at erhvervslivet har det kanongodt, om det var de ting, erhvervsministeren henviste til.

Mimi Jakobsen (CD):

Nu ved jeg ikke, om erhvervsministeren skal have en svarreplik. Det vil jeg heller ikke blande mig i, men jeg ville egentlig bare sige tak for i aften. Tak til de to ministre og tak til samtlige ordførere for udvist, synes jeg, stort engagement.

En enkelt bemærkning vil jeg gerne knytte til hr. Frank Aaens indlæg. Jeg synes, at spørgsmålet om, hvorfor det her opstår, når vi nu egentlig ikke ønsker det, fortjener nærmere analyse, men jeg skal ikke kaste mig ud i den i aften. Jeg prøvede indledningsvis at give nogle bud på det, og jeg tror ikke, at det er så mærkeligt, at man i et lille, relativt overskueligt samfund er tilbøjelig til at bevæge sig meget ned i detaljen, navnlig når man ikke står over for de helt store katastro-

fer. Sådan er det nok, men ikke desto mindre tror jeg, at mange har været enige om i aften, at vi kan risikere, at vi får en uvilje og en manglende solidaritet over for velfærdssamfundet, hvis det her går for vidt.

Jeg vil også gerne tilsige hr. Frank Aaen – jeg ved ikke, om han er her stadig væk, men ellers så kan nogen hilse ham og sige det – at CD meget gerne deltager i debatten om velfærdssamfundet i forhold til borgerne.

Jeg oplever som hr. Frank Aaen en gang imellem en mild undren, når der er visse politikere, der rejser rundt og fortæller, at vi er så raske til at bevilge sociale tilskud til hinanden alle sammen, når man tænker på, med hvilken smålighed og nidkærlighed offentlige myndigheder – fordi de er forpligtet til det, bevar mig vel – modregner og regulerer og kommer efter folk for små bitte beløb. Fru Pernille Sams havde i aften et glimrende eksempel på en lille ferie-godtgørelse, og der skal jo ingenting til, førend man griber ind.

Når socialministeren kan fortælle, at over halvdelen af tiden for sagsbehandlerne i socialforvaltningen bliver brugt til kontrol og indberetninger i stedet for at give folk hjælp, et godt råd, service og en hjælp videre på vej, så er det altså det, man bruger tiden til. Og det synes jeg som statsministeren – og jeg vil gerne takke for statsministerens bemærkninger om det – fortjener en overvejelse. For det, der er behov for, er mindre emsighed og større velfærd.

Hvad er det egentlig, vi bruger ressourcerne til? Af og til er vi ikke i stand til at yde den service, vi gerne ville. Vi tager ikke det alvorlige alvorligt nok, når der virkelig er behov. Til gengæld sidder vi så og modregner 20 kr. der eller 9 kr. her. Tør vi lukke det ene øje en gang imellem og sige: Ja, det kan godt være, at du har fået 20 kr. for meget eller for lidt, det kan også være, at du får 100 kr. for lidt denne måned, men det kan være, at du får 200 kr. for meget næste måned, and so what?

Jeg synes, debatten har vist, at der er gode takter i det. Jeg glæder mig til at se – forhåbentlig – at dagsordenen bliver vedtaget i morgen. Og jeg kan i hvert fald sige, jeg fornemmer klart en interesse fra Folketingets partier både i forhold til borgerne og i forhold til erhvervslivet i at komme videre. Så, tak for i aften.

Hermed sluttede forhandlingen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Som tidligere meddelt vil afstemningen om det dagsordensforslag, der er fremsat af ordføreren for forespørgerne, fru Mimi Jakobsen, m.fl., blive foretaget i mødet i morgen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 213: Forslag til lov om ændring af lov om forældremyndighed og samvær. (Afskaffelse af revselsesretten).

Af Villy Søvnald (SF) m.fl.
(Fremsat 2/4 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Formålet med det lovforslag, som SF har fremsat, er at ændre lov om forældremyndighed og samvær, så det forbydes forældre at anvende fysisk afstraffelse af deres børn. Ændringen indebærer, at vold mod børn skal straffes på samme måde som andre former for vold, selv om volden begås af barnets forældre.

Jeg har tidligere ved flere lejligheder givet udtryk for, at jeg er positivt stemt over for en afskaffelse af den såkaldte revselsesret. Jeg mener nemlig, at tiden er inde til at fastslå i lovgivning, at forældres vold mod egne børn skal sidestilles med andre former for vold.

Ved den foreslåede lovændring tilkendegives det, at forældre ikke må bruge vold over for deres børn, lige så lidt som f.eks. skolelærere må bruge vold over for eleverne i folkeskolen.

I dag er det sådan, at forældres fysiske afstraffelse af deres børn kan straffes efter bestemmelserne om vold i straffeloven. I domstolspraksis accepteres dog formentlig et meget begrænset område, hvor forældre kan anvende legemlig afstraffelse af et barn, uden at det er strafbart. Den nærmere afgrænsning af et sådant straffrit område afhænger af en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag. I denne vurdering indgår navnlig barnets alder og udvikling, årsagerne til legemskrænkelsen og karakteren og omfanget af forældrenes voldelige adfærd.